Hjálmþérs saga ok lvis : Isl. papp. 4:o 20

HS Isl. papp. 4:o 20

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Riks-Biblioteket.
STOCKHOLM.
Handskrifter.
№

Isl. 4° n:

Riks-Bibliotheket.
STOCKHOLM.
Handskrifter.
Islandica
Pappen 4° № 20
№

Isl. 4: n: 20.

N:o 20.
islandica.

Riks-Biblioteket.
STOCKHOLM.
Handskrifter.
Islandica
Papper 4:o N:o 20
N:o

Johann Peringer

Sagan af Hialmter og Oluer.

1. Cap:

Ætt og uppruna Hialmters og Olvers.

þesse Saga byriast af eirnm ägiætm kgi, er Inge hiet, þ. o. ...
Hn var Welbuin agiæt madr ad öllm iþröttm, meire oc megtu-
gre, wæne oc witre, stærre oc sterke, en hu änr
mr j volldine, hm Samtijda. Hn lä i Hernadi
fyrra hlut æfe sinnar, oc van undr sig mǫ Kga-
Rijke, hn ätte ad Räda fyrir Mannheimm, hut er
w öllm löndm mra oc gagnaudugra. kgur ätti ägiæ-
ta drottning, er Marsebil h. hün w döttr Margarig kongs
af Syria hün w prijdd öllm kuenlegr lystm. Þm
ward son audid, hu Hialmtr h. hn w wæn, stör
oc Sterkur, oc fimr w allar iþtter, þegar ä unga
alldre, kgr leet kena hm allar menter, þær sm
ungm mn w titt ad læra. Einn Jall w I rijke
kgs, er Herraudr h. han kuna allar lystr, sm
pä wöru tijdar, klökskap oc witrleika hafdi hn
yfr hün mn, hn w hin ædste win kongs, hn
ätte ein son ünggann oc wænan er Oluer h. Jall
kende hm allar iþttr, hn hafdi 30. leit Sueina,
oc reyd ä skog daglega ad skiöta dyr oc fugla,

lidu so tymu, þar til ad Ol. var vu 15. wetra, vu hn þa
mana stæstr oc sterkaste, oc bar af huörim me tafl
dünd, oc I türnament ad ryda. þ vu eitt sümu ad In=
ge kgr liet büa veislu mz allre magt er fä kune,
þängad vu bodid Jallinn, oc syne hnz, oc mgrl
stör=me, oc vu weisla hin besta. þ vr einn dag
er kgr oc Jarl sätu undr bordm og woru glad,
þa mælte kgur: þ wil ec Jall, þu taker wid syne
mynn til fosturs, Jarl bad hn räda. en ad lidine
weislune gaf kgr þm fedgm gödu giafr, for Hial
nu mz Jalli, hn og nam allu þær listr sm Herrand
kune, þ vu sagt ad kiært vær sinz þm Hial. og
Ol. En Jarl stipadi hm ad þiöna Hial. i öllu og
wægja fyrir hönn, og so giörde Ol. # En er þrijr wetr
voru lidner, sendi köngr effter Syne synn, Hialmt

\# 11. Cap. Fostbrœdralag Hiälmters og Ölvers, og andlät Drottningr.

gieck fyri Jarl, oc m. allti # wil ec bidia þig, ad þu lätr
Ol. fara med mir, J. bad Ol. þui räda, þr giördu
nu so, J. war siälfer I ferdine mz þm, kga
hafde weislu büna, hn tok wid Jarli oc syne
synn mz allre wegsemd, en a 3. deigi weislunnar vu

ut bodin türnement a völlu pa sm nær läu borgine,
þa war mikit Hoffolk þarkomid, Hial. reid fram ä
mille þra, leggandi sine staüng til beggia handa, ka-
standi mgm Riddurum til jardar, og var eingin so röstur
nie ritilätur mijkell Cavaler meglügür, ad hm þyrdi i
möte ad rijda, Ol. sier þetta, oc hafde hn adur
margan Riddara af sijnum heste fellt, rijdur hn sm snar-
ligast ad Hial. oc hn ä möti odrum, oc mätti þar
sia wæna atreid ~~mz~~ ä flugstiöttum hestum, le~~gandi~~ ia þvir nu
hn i anz skiölld mz mijklu afli, gieck so lein-
gi, þar til ad Hial. reijddest, oc keijrir nu hestin spor
og rijdur ad Olafe legandi sine staüng mitt i skiöll-
din, en Ol. sat so fast ad sundur geck hrigginn
hestsins, en Ol. kö staunndandi nidur fyrir sydn
heim til borgar, oc var aller käter, en er
~~Hak.~~ Herrandur Jall byst heim, gekk hn ad Hialmter oc Olafi syne
synum, og büad, ad eitt munde yfer þa gga,
wil ec ad þid sueriest i föstbrædra lag, so ad
ijctar winfeingi halldest, Hial. kuedst þad wi-
lia, sydan giöru þr so, för Jarl nu heim, efter

þ liet Hialm. afla ad Smiðn, giordi hn vid eittrn
kastala uti skóge, oc sm han vr gior, förr hn
þangad, mz c.t Riddara. hn bad þ syna m̄, ad
þr skylldu læsa kastalan þá hn sæti inne.
Litlu sydr tók drott. sótt og andadist; vr
haugur gior og hún jsett, þetta vr kgn
mell harmur, oc ómr odz, Hial. liet þá veislu
gia efter mödr syna. en eftr erfid gaf
hn öllm gödm giafer, vr han oftast i Rykinu; enn vrit á skög ad skemta sig. kgrinn
liet setia stól á haug drottningar. Sat hn
þr nætur og daga, sg og harm berandi, fyrer sin
drottningar missir. þ bar til eitt dag, sm sólin vr
fagurlega skinandi, en kgur hugsd unga hlute
mz miklum harme, sier hn son sin gangandi
mz synum hoflyd fagrlega pryddm, Hial. geck
fyrir födur sin og heilsar hm blydlga og mællti:
skulu þier Herra leinge sitia og þreyia eftr
ydr drottningar? er slikt ótylega gört, veil eg helldur

halda i burt af Rykinu mz ydar styrk, og fa ydar drottningar efne, og vætia mz odde og eggiar, ef ei vill ødru vysi fast, hvar suaradi ongvo, hial. stod leingi fyrir fødur sinn, oc geck i burt sidan miog reydur. Lydu nu langar tymar, so til ad pad bar til eirn dag snemma, ad Solin var biart skinandi, vard kongenn litid til Sioinb, hann sier eirn litinn bat bruna ad landi, hann var sem gull a lit, hvar i hugar miog pa sier, 2. men voru a skipinu, hver reiked ofann til strandar mz mykellre Sturlan og ahyggiu hugsandi hussu verølldinn mætti brygdul vera.

III. Cap. Yngi kongur fær Luda drottningar.

hann sa mann eirn unga, hann bar konu eyna a hendi sig, valde for-kunnar væna, so ad konginn pottest ongva slyka sied hafa, ad allre kurteyse, og storngleik, og rann hann pegar mykell astar hugur til hennar og heilsar hene, hun tok kuediu hans, hvar friette hana ad Nafne, og ad tydindum, og hét Luda seigg hun, en nøgger ydur tydendi ad seigia, hra, Lucartus minn Eiginn hvar er riedi fyri Bøine Boocia var hellsleiginn i Synu eiginn ryke, af kønginum af

6

Serklandi sem Núdus heitir, hann er hönum miklu meire og sterkari, og at allre atgiörfe umfram hönum, mann þeirri í hálfu heimsins, hann hefur med sig allra handa lýd, blámenn og berserki og risa, og tröll, og dverga, oc annad fjölkyngis-anda folk, þui mátti eingin menskur madur í móti honum standa, og hans arma lýd, drápu þeir konginn, enn töku drottningina í sitt valld, enn villdu hafa Naudgad mig til eigin=ordz vid sig, en eg villdi ei. næstu nátt efter=farandi komst eg leyniliga í burt úr minni stemmu og þræll sá er hier stendur, vorum vid til dia gángandi, og hingad í ydvart ríki flýjandi, og er eg nú komin á ydvarn nád, þó med þui móti ad eg vil ydvar eigin=kona vera, enn ei frilla, kongur s. Hier hefur mjög lukkuliga ad=borest, þui mín drottning deydi fyrir skommu, og munum vid giöra þetta ad gódu ráde, oc gaungum heim til hallar, hún játar þessu, gánga þau nú heim, og var vid brúdkaupi búest, oc geck þat fram med heidre, ecki verdur hial. ad veislunne, þótti mönnum í rykinu frúin störlynd og rádgiörn, leid

eij lǎngt ǎdur en madr hűf hűia nǎtt, oc þötti
þetta mǫm kinlegt. þræl þn sm drott. hafdi
þǎngad flűtt, liet hűn geýma sűgir, hn vr stör
og sterkur sm tröll, oc frijdr sijnr, leid nű so fram
i rijkinű lǎnga tijma.

Cap. IV.z Fyrsta herferd herra Hialmterrs og Olverrs, er þeir beriast vid viking-inn Koll.

þad vr eirn dag, ad kgűr spasierar űti, ad hial-
ton hnz kom t' mötz vid hn, mz synűm suei-
num og heilsar faudr sijnm, kgr tök wel kuediű
hnz, hialm. m.: t' þ er eg hig komin hȷra,
ad ec wil þig fǎid mig fim skip, mz
wopnm og mn t' bardaga wel bűna, og wil
eg vr lande fara, ad afla mig fiǎr og
frægdar, og wil eg þetta sie allt bűid iñan
mǎnadar ~~Maradr~~. þetta ~~þa~~ wil ec giarnan gidra min kiære
son, s. kgrinn. war nű þing stefndt, og þǎngad
bodid mǔg og marg-mene, bad kgűr nű son
sin ad welia sig so mǫga m sm han willdi
hafa, og so skip og fie, hial. giörir nű so og
welur Vc lydz, allt űngt fölk, og sm þetta |:500:|

fim hundrud

syslad
var flyslad, stiger Hialm. á skip, og Ol.
öllum sinum mm, og sigla i Haf, og verdr
gott t' fiär, þui þr brytia nidr bläm oc be
serki, en láta fridm alla i nádu. Sijd um
Haüstid komu þr ä eij eina, og lentu i ein
leijnevog, þ var sijd um küolld, þd vö skogr
vaxid og Hömr, þr geingu a land H. oc O
oc upi mörkina ä eina Hæd, þd sáu þr sky
flota mykin ödrümeigin undr eyüne, og dr
en miög   og þar med
eitt mg störu og vænan, 15. längskip, og e
tialld vö mykid ä landi og rauk þd miög.
Hial. m.: huir münu þer vera, sm Vig Halld
sva vijtuklega? og vil ec fara, oc fina þá
oc vita hur erü, giör so, seiger Ol.
þr glödu Vig nú næfr oc toku sir lür
i Hendür, og stumrudu fram ad tialldinu
þd vö reijkur mill; þr settust i dyrnd, þ
büdu þä vör dyrünm gga, sem ine vöu, Hing
dust þ eij meiga, fyrir kulda saker, en Hu

sitt Höfdinge, sem fyrir þeim skipa=stól rædur, þid
hafid heimskulga, seiga hinn r hafe þier svo i
hiarsta verid fædder, ad þier hafid ongua fregn
haft af ockar ägiætum Hüsbönda, hann h. Kolle,
en hans br. h. Toke, þeir erü mester ägiætis
menn ad öllu, þeir hafa leigid i vijkingü sijdan
þeir woru 12. wetra, bædi wetur oc sümar;
allur skiepin ero vid på Greddur, bædi kga og
stalla hafa þeir ündir sig lagt, med hestilldi,
og þvra rijki, en nü skildu þeir i sundur, hiellt
Toki til Englands; en höfdingin Kolle er
nü hinkominn, höfum vier hier verid i hälft an
manüd i þessu höfn. vel hafe vid stiemt þeir.
Sijdan geingu þeir aftur til skipa sinna og segia
sinum monnum allt huad þeir höfdu fregnad, skulum
vier stigir Gial. vid büning weita i nött, og
bera fiär hlut worn ä land, en griöt ä skip
oc weita vijkingum röstlegan atrödur ä
mörgün: þeir giöra nü svo en er mornadi, og voll ran

upp, róa þr ad skipünm oc giöra Garda griót
Hrÿd á skip wÿkinga, og watna þr wid
wondan draum, þr föstbr. (rædur) höfdu þá wnid
fim Skip af Wÿkingm ádur en þr woru hlædd,
(hitterculus:) Kollr segir, hn svá ófælilga fære ad þm, skula
þig hig ad wÿsu ve-nám fá, Hial. (segir) S. t. Sÿn, tókst
nú hörd orusta, hafdi Kollur Gard-Snúid lÿd
og mgt, ḡga (Suörd Averggiu) hütueggu wel fram, og fellur mgt
lÿd af bädm, en þó fleira af lÿdi Kolls. þui
þr föstbr. (ádur) kuistudu þá nidur, sm hrävide,
En þó leid ej långt, ádur en þr Hial. og Sl. höfdu
(unnitt) misst Sÿn (fiogur) 4. Skip, og föltid mz, höfdu
þr þá (og) drepid hut mz barn á Skipn Kolls
útan þ sm flÿdi t. hnz á drekan, Sl.
(alltid) mæl. best er octur Stallbr. ad pröfa hut ví
komüstm ecki á drekan t. Kolls, þ. st wera
S. (segir) Hial. þr giöra svá, og komast á drekan
og svá hn at ódz, tökst nú en ad nÿu Gard
bardægi, fellur nú hu wm anan, þw t. ad þr

finnast Hiäl. oc kollur, og Högur þegar Hüt til
anzar, með bitrlegum Süerdum, þar til ad Högni erü
Glyfsir af Hüütüegüm, Hial. Hugsar nü með sier
ad sa buid mä ei leinge standa, reiddi up
Süerdid, og Höggur ä ~~hana~~ Hälsin sa af tök
Höfudid. baud Hann þeim sem etter lyfdu ad vinna
sier trünadar eida, þeir jätudu þui. þa feingu þeir
mykid fie, i gulli oc giersemum, Hielldu syðan Heim
til manHeima i ryki fedra sinna, og satu i ka-
stalanum üm vetur.

Cap. ~~iii~~ V. — þeir Hiälmter og Olver berjast wid Tota Wiking.

ad vordögum Hielldu þeir i Hernad, og Höfdu nü ~~X~~ tiju
skip, og dretann kollz naut. þeir Herindu vyda
üm sümarid, og vard litid til fie-müna (fiär.) en er þeir
föru Heim leidis, läu þeir eitt küolld i einum
leyni-vog, þeir säu Vigla inn ä vogin dreka
einn störann, og með honum priatyu 30. skip, þeir lögdu og lega inn
ä vogin Helldur gilldlega, oc kasta allrounm arnter.
madur stöd wid siglü ä dretanum stör oc illur yfer-

v litt, og kuad vijsu, hvier eru skalkar/ er
stigum rada/ Helldr hardsnung/ hapa lausir riti
skum lijdi/ lifi vænaj og mz oss ollm/ audi
V skifta. Hial. Geirdi, og kuad, hialm. eg Heiti
Hu segir ad þui,/ veggir Hin Suart leiti/ a
vadyri:/ drepa skum dreingi/ en dyrgri eí
gäst,/ full falsar, sella fly i burtu. / toke
suarar: ertu sa Hial mter sm drapst brodr min
Koll I fyra vum:? sa er madrn sami, sagdi v.
Hial. þ er vel, wid hofm fundest, v. toki, ej lasta
ec þ þu lofar so miog v. Hial. grid skulu standa
t' mynd frigir v. toki. vel skal vera segir Hialmter. þr taka nu a Dig nadr, en
er rejgliost rö, toku þr t' bardaga mz skotm og
grioti, en þeg þ' liute, toku þr t' wopna (wopna) oc
bordust dreingilga, skorti þ ej stor Hogg, sm
Hu weita odr, þottust þr fostbr adur ongua kapa
Hafa slijka fyre fundid, sm þer rou, fiell
nu Hu um anan, bordust þr þn dag t' kuollds,
og war fridskiedi upp halldid, worn þriu skip efter
af Skipm þrra fostbr. edra fiogur, en iij skip toka. leid

um nóttinn, enn ad komanda morne taka þr t' bardaga
geck Töki röskliga fram, og vó t' beggja handa, hn
hafdi störan atgeir, og sterkann i hende, dþ hn á
litlre (litilli) stundu tvialigir 30. m, þa fletta sir Ol. og Gleygr á
dretann, mz mykilli grimd, oc ruddest fast um, og
edrepr hun um þuerann annann, þo til hn mætr tá
og högr t' hanz i skiolldinn og klyfr hann nidur
i gegnm, töki sezr tueym höndm atgeirinn oc legr
i ggnüm skiolld Ol. uart og sva i ggnm báda handleggina,
og kastr hm i lofft upp oc fleygr hm nidr
á pilurn, sa hn lá i örviti. J þui kiemr Gial.
ad, og högr á höndina Töka sva af töt, og ~~[illegible]~~
datt atgeirinn nidr, vykur töki nu undann, og steypr
sir fyrirbord i Siöinn, Gial. Gleygr eftr hn,
synder töki undan hart og röskliga, enn Gial. efter, þo t'
ad töki mæddest, drö þá samn mz þm, Kied Gial.
þegar á hn, oc komu nu i mz þm hardu sundtingu
oc laung kof. þui hu færdi annann t' grunna þo
t' ad tá mæddi blödrás, og geck Gial. af hm
daudum, kom sidan aftur til skipa sinna, fögnudu

hnz m hm vel, og þóttust hn úr heliu heim
tan hafa, vindr hial. nú várr Olvs. þr feingu
þa mykid götz, i fásienm gripm, gulli og gladum, og gersemm, ina
fáa daga hallda þr heimleidis, styrdi hialmtr
drekanm kollz. naut en Olv tota naut, og sátu
i kastalanm um vetur.

þeir föstbrædur koma til Diánu kongs döttur, og födur hennar.

Cap. ~~iiij~~ VI.

3 ofst

Ad sumre komande hallda þr i hernad og hera
vyda, og verdr gott til fiár. en er á leid sumr
Land
komu þr ad einu landi, þa sáu þr væna bygd
og fagra Castala, og kong adsetu, kgr sendi
nú m ofan t' strandar og bydr þm heim t'
veislu, þr játa þui, kon sendi m aptr oc lei
gia kgi, var þa ré buest mz öllu kosti, kgur
átti sér ~~eina~~ eina döttur væna, er Diana het, hún
kuni alla boklga listr. en ad áqvednm tíma
200
geingu þr föstbr. heim t' hallar mz ~~ijc~~ tvö hundrud mn
en sumr vóru eptir vid skip; kongr geck á móti þm mz
fridre fiöld, og fylgr þm til hallar, settest

spacifun

fiold = multitudo

kgr i Häsæti en̄ Gial. oc Ol. úti frä, vᵒ weisla
Hin besta, og mz kätz. en̄ er leid ad kuölldi,
geingu m̄ t' Suefns, og Suäfu af vm nöttina.
en̄ ad Mørne geingu m̄ t' drycku, vᵒ kgur Hin
gladasti, oc allz i Høllinē, Sendz kgr effter döttr
sinē, og kiemr Hün mz sinm̄ küeña stä; leikarar
slöu Hörpr, gÿgr, Simfon, Salterim̄, og allra Han=
da Gliödfæri, er þä mykell prÿs og gledi i
Høllinē. Jömfrüün geck nu fyrir sin̄ faudr, og Heil=
sar Hm̄, og öllm̄ ödrz úti=frä, Jömfrüün vᵒ gläd
wid alla. Gial. og Ol. sögdu kgi mÿt frä ferdum
Sinüm, og lofadi Hn̄ miög þrra frækleik., ~~tölugst~~ tölugst
þaü mÿt wid Gial. oc Jomf. Dÿana, geck so þr
dagr t' kuölldz. Hin̄ iij dag vᵒ Hin Sæmilgasta
weisla, mz mÿl kon stiemtañ, Sÿdn vᵒü bᵒd vpp
tekin̄, geck kgr üt og Späserᵒ, en Gial. oc Ol.
t' stemü kgs döttz, Hün tök þm blÿdlga, oc
bÿdr Gial. mtar ad tefla, og sᵃ gibra þaü, en̄ Ol.
Stemtz sig wid Stemu=meÿnnar, þær wæru 30.
þängad geingu þr Hün dag, Sÿdr sᵃ nockurn tÿma.

þad var eirn blydann wedurdag, ad Solin var skinandi
um borger og kastala, sau þeir, ad fiöldi skipa
hielldu ad landi, og logdu til hafnar, oc bera tiölld
ä land, oc reissa sijnar herbudir, þeir sau nu hundrat C. manna
frä ströndu gänga, og þängad sem kongur var, þa þeir hi
oc Ol. woru nær kongenum, þessir menn geingu fyrer
kongin, og taladi einn af þeim sagdi: kongsson af hinu
mykla Serklandi er Kudus h. sendir ydur herra synar
kuediu, hann er sagt ad þier eigid wæna
döttur, hann will fä hennar med heidur og æru,
en ef þier wilid ecki giffta honum iömfrüna bydur hann
ydur til bardaga, ad friggia nätta fresti, wæntir
mig ad þier missid þa med litinn heidur, ydar döttur
og rijki, og med lyfid, og er ydur ei räd ad hætta
til þess, og lätid hann hellldur fä sin wilia. kongur
suarar: seig þu afftur þynum herra ad eg giffti honum
ecki myna döttur, skal eg koa med þann her sem
eg fæ til, ä þa wöllu at ä-kuednar deigi. geingu
Sendr menn i burt og sögdu kongs syni hvarsu komid var, lætur

Kg nu stefna upp Her=ör, um allt sitt riki
og bydr t' sin mug oc mg=meni, kom þa ögrin
Herr, vr wid=buning af Hűtűeggjum.

Cap. VII. Bardage þeirra Dialmters og Olvers med Kúdus Konungs son.

Ad á=hvednum tyma fylkia Hűtűeggű lydi synu,
t' orűstű, og þar epter waru lúdr þeytt, og Dyga
saman fylking, mz öpi og eggjan, flugu fyrst
allz konar skot=vopn, sva snart handt ad þar af vard mykell
gnyr, Vardust sumer en sumer feingu bana. Epter
þ bidr Kg Hial. og Ol. ad slá upp Hlipe, oc
geysast sva á þá mz Hög orűstű, þr fostbrædur
á synum Hestum og mz þm mykel Ryddara=sueit,
bádu þr Höfdu bitrleg spiöt sier i Hendi, og
slá upp Heróp, og Hlaupa sva fram á þá, tókst
orűsta Hin snarpasta, og so Hart ganga þr fram
Hial. oc Ol. og þrra menn, ad fylking Kgssonar
bognadi fyrir, og fiell i þrre sviþan mgt mana
af konungsmonnum, Vir Hn ad Hns fylkingar eru á bak geing
geingnar, en lyd Hns margt fallid, fylkist Hn

mijklu reidi, og fallu á sina m̄, ~~og~~ (:fijlke:) berserke, og blám
bidr på i möti (sunna) sina tigin m og hans arma lijd, bidr
på ei Hrædast, þr giöra so(a) og gånga fast frm,
med öpi mijklu, og illm lätm, kem² á på ber-
serks ggur, Högua og te(ggia) ja, berja ? bita tigsins
Hird, t' bega(ggia) handa og gga iggnm fijlking flijr
mgt undr þm af tigz m, fijrir Hrædslu sak.
Þessa bita þeir Gial. oc Ol. ad tönga m̄ flija, en
sum (vru) drepn, þr (:sunna:) sina möt þessu illþijde, og
vo þo mijell ad-gg, en so lijkr ad þr drepa
alla blám og berserki tigs (onar) en rietta aftur
fijlking = (:fijlke) arminn, þetta sier Rudius tigson ad
hans Heti (vrii) falln i strå nidr, og ad ferd þra
Gial. (urlarie) og Ol. (vrrd) og Hugsu ad hn müne þu koma
i fulla raun, en þo treystir hn wel synu afle
og Hamingu, þui giörer hn ad keira Hest sin
mz spor og rijdr möt Gial., og sem hn sier
Hüsen þe vijtilati tigsson rijdr sm fugl flügje
þijkist hn skilia ad hn will á hans fund, þui

biÿr hann sig hardlega á móti honum, og setur sitt
spiót grimlega og keirir hestinn sporum og ríd[ur]
móti kappanum, og lagdi hann i annars skiölld,
enn svo sátu þeir fast ad hugi bifadist i sijnum
södli, enn, bádir steingirnir brotnudu, og flugu
brotinn aptur yfir höfud þeim. þeir taka nú til
sverda sinna, og höggva hann til annars med myklu afli,
og fimleika, enn ~~fyrir~~ sökum þeirra ófurlegu bresta,
sem verdu af þeirra höggum, æddust hestarnir undir
þeim, svo þeir máttu ej höggum vid-koma, stigu af
sijnum hestum, og feingu sijnum skialldsveinum, og geingu
saman 2 bördust svo átaflega, ad vid himinn
var ad sia, lauf af hiálmum þeirra og partar
af skölldum, enn sverdinn sindust fliúgur sem
á lopte, eingin[n] [stain] madur þóttest sied hafa
frækilegra ein-vijge af ~~ij~~ tveimur mönnum, og svo leingi
bördust þeir, ad öllum þótti undur, ad þeir vöru
ej fyrir laungu sprungnir af mædi, hial. leidest ad
svo standi leingur, ad eingin umskipte yrdi þeirra

skilldur.

i milli, þui reid hn suerdid mz miklu afli, og reidi, en sater þ, ad skiølldrin var allr hog-
gen at kyssyne, fieck hn ei glyfsm wid tord, kiemr þui hogid i hiälmin, sva hn klofnadi, og bry-
nian, og bükrin, sva ad i belltis stad nam, fiell Rüdus daudr t' jardar, lofudu allir Hial-
tyrs þau afretz verk, sm hann hafdi þar unnid, i sinni framgaungu, mest kgr sialfr. Nu flyia allir heim t' skipa og sigldu i burtu; en kgr og hns m: feingu þar gotz mykid, sidan fara allir lydr heim t' hallar, og var miög kätr, var veisla hin besta, og ei sparad hvad sm bükrin kune ad beida, geck Hial. oc Ol. t' Ðemu kongs döttur. Hün tök þm blydlga, og bad þá sitia, Hialm. sagdest vilia hallda heim, hün geingr i burt, og kemur aptur oc mællti hier er eitt tialld Hial. sm eg vill gefa þier, Su nättura fylger þui, ad þig mä ecert granda

ä mzan þü i tialldinu ert, þ er allt mz gulli
giört og geymsteinum sett, hn paa̋kadi Jömfrüni
og mintest vid hana, hün griet sär[lega]. geck
hial t' skipa og var kgr þw fyrir, gaf hn
þm fostbr[ædrum]. gödar giafr, og malltu t' vinattu mz
sier, og skildust mz kiærleit, 2 stigu sidan ä skip
og hielldu heim, og sätu i kastala sinm um vetrin,
ei hafdi hial. sied en stiupmodr sina.

Cap. viii. Vidtal hiälmters og lüdu stiupu hans.

þad var einn mörgun, er kgr og drott. läu i säng
sinni, hun m. herra k[ongur] hün, ättu onguann
erfingia? ä eg hn konglegir kgr, og helldr einn ka-
stala ä skogie, þui tt hn ej heima vera
konglegir drottning? ei will hn i wore höll drecka
konglegir kgr, en þö ber hann lystr og prydi af
öllm mm, ~~...~~ Dgä ~~...~~ [Wærd] eg hann, seigr drottning.
þau hættu talinu. þad bar t' einn dag, ad
früinn skipadi öllm sinm meyjm üt ä skög, ad
henda sier eple og alldin, þær giordu ~~so~~ [sva],

drottn. för rinsömul t' stögu, ei fyrr liettandi en Hún
kö ad kastalan[m], og geck inn ad læstum lokm,
Hial. sat ad bedm, og hnz hotlyde, Hn sá
konúna ungga, og þóttest kenna, ad anna manna
fráśsdgn, stiúpmódr sina, og heilsar hni grunni blijdo
lega, og setur hana i knie sig, Hún tök þui
wel, lytandi t' hanz, mz blijdre äsionu, og st til
hanz talande; Minn Væti Von, hvad wellder
þui, ad þu wellt ei heima wera, mz þijnm
födr er þw þö skemtilegra ad sitia enn hiá fiærr
ódr mn? Hiál. m: meir ber þw t' æsta mijn
enn illwilie, Hún m: mijd er sagt af þinni lyst
oc prijde, og wel wære sú kona gift, er
slijkan ætti, Hn kuad þ ei wera. en er
þau töludust wid geingu allr vr kastalanum, einninge
Ol. drottn. m. þä: Hunim list þig ä mig, er
ei hreinlg, kuenlg oc kurteis. wel wijst V.
Hialmt. Hún m: þui mün mig so hamingiu

Hiölid wallt ordid hafa, betr hefdi octur
saman verid hent ungum og til allrar nattúru
skapfellgum og minn kiære, þä mä ec þier satt
seigia, ad þinn fadr hefur mig enn ej spillt,
þui hann er madr örwasa og nättúru laus, til
allra hlutabragda, enn eg hef miög breyskt
lijf, og mikla nättúru i mijnum kuenlegum limum,
er þä miöd tiön veröldinne, ad svo lijstugur lijkame
skal skenna svo gamlann mann, sem þinn fadr er, og
meiga ej blöngast heiminum til upphallds, mætti
vid helldr octur unga lijkami saman tempra
effter nättúrlegre holldsins girnd, so þu mætti
fagrlegr äxögstr utaf friödgast, enn ef mættum
skiött giöra rad fyrir þeim gamla kalli, so hann
gie octr onguä skapraün, hial. m. er þier
þetta alvara? seigir hun; ad visu seigir hun. þä atladi eg
seigir hann, ad þu mündir ill, enn alldrei svo svijvirdileg,
sem nü veit eg þü ert, hann gratt henni fram
yfer bédid, og slö ä hennar nasar, svo blöd fiell

um hana alla, hün m. ë stüm finast i añad
sin, hn küad hana þ' ej fagna (glädia) styllldü, Voot
hün þar nidr i fördina, sm hün vr komin, litlü
sidw komu m i ka(talañ) Gial. vr þä svo vejdr, ad hn
mätti ë ongün mn tala, Ol. geck þä ad hm

IX. Cap. þeir föstbrædur koma til Skm. hüsü, og hialm. will drepir jötünin.

og bad hn ej vejdn vra, hefr stiüpa þjn
þr ollad, Gial. v. þ satt wera. Einn dag
Gial. vjda ä stög, en sm þr vjdü
um stögin, väü þr hind eina störa og væna
og vjda þw effter, en hün leitw undr, þr
hleypa þar t' þr sprengia (sprengia) bædi eftir,
þä hlaüpa þr bädr effter dyrenu, og urdü
stiött mödr, og kasta af sir klædün, nema
skyrtm z lynbrökm, vjdan drö up skyflöka
miñ, af utnordre, med regne z krapa, geck
þ allt t' nætr, giördi þä frost myklid mz kulda
z hryd, varü þr þä komnr i fiallz hljd ejna,
Ol. m. (allt) kallt þyki mir giörast. föstbrödr. Gial. bad
hn ej ödrü mæla, vr þä längt af nött.

litlu sidan varp af illvidrinu, en þr þá
komnir ad hellir stórum, Ket. m. mælti: miög er nú af mier
komin, Hial. V. Hier munu vier láta fyrirberast,
þr geingu inn undir hellisbergid, þar sáu einn
stórann Jötun sitia vid elldz glóð, reykur var mikell
i hellernum, eitt kuikendi sat vid elldinn og kló
Jötnenum med kambinum, en hann ýter höfdinu á móti,
og skældi sig allann, hann m. stinnhuga farðu út og
giæt glögglega at og gengdu rædu minne, og vit hvort
þu sier thil angra nýlenda, þiki mier þær mun
seint koma, sem Vigsteinn mier lofadi mig ad koma
skilldu i kuölld, þui eg vil skiött fara til
náda giörest eg helldur kuölld svæfur, hun
för út, og sá þá föstbrædur hun brá yfir sig þá hendi
sinne, og bad þá verda ad hörnum tveim ‡ og flúga tveim ‡ al. haukum
uppi hellinn, litlu sidar för hun inn, Jötunninn mælti:
Vig sástu nockud nýlenda fóstra Vigeir hun, fiærre er
þui Vigeir hun, sidan legst hann nidur, og hriytur hátt,

stinhüfa mællti við hanana; werdi þid nú að m[er]
aftur, þa ward þ[að], hial. m[ælti] þig eig[um] vér lýfgiöf að
þä, og laüna, hvad willtú nu að hafast? s[egir] hun,
drepa jötunin, s[egir] hu, og lúta so stiüpmöd[ur] mín[a]
sendi=f[er]ina þä s[em] hün hef[ur] sent Ock[ur] hingad
t[il] hu[n]z, hraüst[ur] m[adu]r ertu hial. s[egir] hün, þau
fara nü i hellgin. suerd hieck yf[ir] sæng
jötünsins, buid allt m[ed] gulli; hün mællti: eckert
suerd bijt[ur] ä hu, nema þ[etta] hial. gat näd
und[ir] klötid ä þui, og ran þ[að] þeg[ar] wr slijd[ur]
en stinhüfa hente þ[ví], og mællti: heppin w[erd]ur eg
oss, en eg mün wita, hut hun hu hef[ur],
hün tök trie mid, og lamdi um sængina,
hün m. þ[að] wil eg hial. ad þu stig[ir] upa
stockin [og] legg[ir] diarfl[e]ga a hu og stock sijdan
yf[ir] yf[ir] sængina, hial gi[ör]ir s[vo], og leg[ur] t[il] jö=
tunsins, og kleyf[ur] afklötin, s[vo] ad I bedinu
stöd, jötunin m[ælti]: hue[r] iffu m[ér] nü stinhüfa,

sprett[?] hn upp ür sænginni, og lætr nü sopa til greipr[?] um hellerinn, litlu siþar dö hn, Hial. tök suerdid, og leist vel ä, stÿng atta mælti ei skalltu eiga þetta suerd, Ol. skalltu þ eiga, en lättu þä ei litid j standa, ef þü sier betra suerd, þui sä ber þaf ödru suerdum, sem þü af ödru bera sonum, hün gaf þm marga fäsiena gripi, og bad þä nefna sig, ef þr þyrfte litilz lÿdsinnis vid, Eptir þad föru þr heim, og urdu aller þm fegner.

X. Cap: Hialmter finnur Wargrÿsu, og fær suerdit Snarvendil.

Um vorid hallda þr i hernad, og drepa nidur Bläm og bserke, og fä mikid götz i skipum, klædum, gulli og silfre, en ad hauste hallda þr heimleidis med ögnfiär þr koma ad ey einne sem siþd um trölld, hün var skögi vaxin, þr tiallda þar ä landi, og hlutudust um woku, hlaut Hial. ad waka, en er þr woru sofnader geck hn frä tialldinu ä hæd eina, og stöd hn þar leingi

og sást u, hn heyrdi mun gnij m stórum brestum i
skóginum, so ad eptir ~~um~~ unnar bifudust; litlu sidar kom
fram úr mörkinne eitt fingalp mikid og gilldlegt, þ
hafdi hrossháfu, höfda og fax mikid, augun
voru hátt, en munnen mikell, og hendur stór, brand
hafde hun i hendi dig vænn, so onguan hafdi
hann slikann sied, hun geck ad hm, en hn stód
fyrir, hn hugsar ad sig ~~ske~~ skule ei ordfall verda,
IV. og kuad visu. Hu er sú dótter, | er drungt um nætr ~~um nott~~
flaugt (ätir) og flanar | med fjols hala, | öljit þikir
mig þú ódr vitum | ~~mig~~ edur hvadan kom | hundrib með
V. hun suarar og kuad visu, vargeisa og heiti, | heyr
(Hilmirs) þú reysert son, | villtu ad sialfr eg | þig i sine sie | allra
þina | tal og þ, þurfa | munn | vil og tyrva ~~vel~~ trúvra vina
hann kuad: hrædelg muntu þikia, | hálda ~~lydi~~ meingi |
þo þu oss i sine hirt ~~fiert~~ frá þessu | onguann voru segja | þú
þó snikia munt, | vóst vin-kona | vör þin ~~min~~ hard leita ~~latra~~.

hün m. ej mün eg helldr svika mÿna vine, en
þu þÿna, mä eg og vera þig i sine, þö eg fare ei
mz þig, hn m. allt: ättu brand þn sm þü fer mz: ad
vÿsu Vigir hün willtu selia mig hn: Vigir han, med
onguo möti Vigir hün, sk eg med onguo möti fä hn:
Vigir hial. ej sk þ þö kallmadr, Vigir ho, þü skallt
kÿssa mc Vigir ho, og vard henne liod ad müni. Væt V..
þu Vnarvendel, | Vigr mün hn fÿlgia, | hostur ef þü
hinner villt | þig i hendi bera, | koss vil eg af þig klienan
þigga, | þa muntü mimung | mig ur hendi fä: ej vil eg
kissa trÿonü þÿna Vigir hial. þvi kannske eg verdi fastr ü þig,
hætta verdr þü ä þ, Vigir ho en, räd þö siälfur, hn
snÿr i burt frä heni. Nü kemur hn i hug hvad
stinhufa hafdi sagt, og vÿtur afftr, og kvad vÿsu;
kantü mjükleg | mær hin hardleita | leita ad hraterte, | V.
en haldar Vex adr, sel þu mier
värlegan | Vueÿst Ormz dÿnü, | sub er eg fliod ad
kÿssa | fer sem mä tofri- | hälz mig i þui ec kasta ä brandinn, en
ef þu efar þig, þa er þ þin bani. hün kastar

nu upp sverdinu, i þ Gleypur hn á Halz hene,
og kyste hana, en ho henti sverdid fyrer aptan
bak hm, ho riettr nu ad hm brandin, oc kuad
V. vysu, Vel eg þig Unarvendel, | Sigr mun hm fylgia
Jofr hin störradi | vm þija alldr daga, | Unuest þig
æfi | æ til sig og giæfu | hu sm þu heim kann,
V. hugr er i kg barni: | Og en kuad ho,: Vertu ei
sva gørr madr, | ad þu Ol. vera grandr, | vertu hm heill
himler, | hn er þig hollur fylgir; | lattu eigi illmæli | lund þija, | vel þig vini tryggva, | vert sm hollr
drottin. | Eru eingin á-lóg á brandinm. Seigir hn, ei neí
Seigir ho, en þo mun eg nu á-leggia, þ fyrsta vyg
sm þu villt vega skalltu þ huge fá hvært; en i
anad sin skal þ ei byta, gefe þig allt t. Sigurz og
tyma, z nefndu m, ef þu þarft litelz w; og heim
muntu nu atla, hn kuad svo vera, Og leg mig
rád hun m. eg skal hafa af hird faudur myns,
ad sumre, hun kuad so vera skilldu, en miög
ólykt mun þ þykia ungm pilltum, ad eg kune rád

noctud, er hin ædsti kÿsson beÿdi med rädz, en þö
mun þig ~~þa~~ ~~ondugt~~ þetta framgringt werda heima muntu i wetr wera,
en at wordögum ~~Ek~~ skalltu ÿgga fyrir födur þin, og bid hann lÿdz,
hann mun ~~vd~~ vonum ad hann hafi fatt lÿd af-lag. Bid þu
hann ad fä þig einn mann, en hann mun Biorn fir dirdir wndir
skilia, en hun muntu kiösa, hann kuedst faudr
sin hafa wilia, ei skalltu hann hafa vigir ho, ward
hun þa liödd ä munne ;. kiöstu þin þræl,|af þeingels
lÿdi,|sin gefr Vuinum Vöd,|mun þig ej mer düga,|
~~edr nogat~~ af millding hird,|ef þig gläþüngr
giörest:| Vÿdn skildu þau. Ol. watnw og
sig ad hialm. ~~ut~~ er burt, hann klædest, og
prÿfr Vaxid, oc geck fra tialldinu. hann sä hun
hial. geck miög reÿdr, hann höf up brandin, ~~en~~
hun ward sua þungr ad hann fiell nidr fyrir fætr hans,
Ol. gec imöti hann blÿdlega, z mintest vid hann og mællti:
slÿkt gidra nætr-ferdr þÿiw föstbrödir hial. m. ællti: þöck
mÿna hafdu war-geÿsa, en warstu mig holl i rädum.
um morgunin hällda fir heim, og sätu i kastalanum
um wetrin.

V.

XI. Cap. ~~viii~~ Þeir Hialmter fä Hörd i sitt fylgi; og vidskipti Hialmters og Lüdu stjüpu hans.

Ad wordögum byr Hial. sin skipa flota og geck sýdan til födur sin, og bad hann ad fä ~~sier m~~ sier menn nockra; kongur kuedst ei til hafa. Hial. m. alltr: fä mig einn mann af hirdinni, haf þu hann sem þu villt nema biörn s. sagir kongur Hial. gecc til hüina, og sä þar mann ligia mykinn oc stö: rann, og fürdu frega sterkleg. J lödkapunni, Hial. stack ä hann spiöt skaftte of, og m. alltr: stattu upp þræll, hann ligur ej ad sýdur. ~~Hann~~ Hialmter liet koma ä hann skaftid i annad sinn, hann settest på upp oc m. alltr: mun ej wera sem mig sýnest ad þetta sie kgsson, Hial. m. alltr: og bad hann upp standa og fara med sier, giora ~~skal eg~~ eg skal þig kost ä þ, segir hann, eg vel einn ollu räda, en þü ongvo. Hial. m. þ vin eg ~~til onytt mann~~ ei til nockurs mann eda er huad ~~hun~~ ~~h~~ heitir þü. Hann m. alltr: þ skalltu räda, en Hördur heitir eg, Hial. gecc i burt, hann kom ad einum Beck, ~~hann~~ og sä þar wargeýsu standa hiä honum ko i hug huad ~~hun~~ sinn hafdi m. hann gecc aptur og m. stattu upp þræll, og gä med mig og [illegible] Räd ~~um~~ rienn öllu, hann s. sagir: eg mun til skipa ganga, en þü

münt fiña stiüpü þijä, Hial. geck heim ad
höllinē, hn̄ sá stiupü hēä gēga ämöti sig, hm̄
leist hün ei frijnlg, hō vw þa bædi liöt og
leidinlg, ÿfa litz og öfög² i äsiönu. hün m. allt: wel er
þ Hial. ad v. hēfm fündest, hn̄ kuedst þeila-
sta, kuña, hō s. þigir: nü st launa þig püstzin, er þu
gafst mig fÿrir launga, þ leg á þig at þü stellt
hūgi ekir þola, hūke nött nie dag, fÿrr en þü
fig Heyrvörü hünding dött ür, nema ä stipm
þum og i tialldi. Hial. m. allt: ei stalltu fleira äm
legia, þui kiattr þiñ st opiñstanda, en þ
þiki mig einskis wert, ad þreja ett er eina
kg dött ür, hamr w hā ir standa nidr v stipa=
lægid, þw stalltu ä stÿga s̄m fæt, ä hün hamiñ
en fiörg þræl w födur mijnz skulu binda elld
ünd þig, en wid eert stalltü lÿfa, nema
þ s̄m hrafn w færa þig, þw t' eg kem atttr,
Vÿdr ge c hn̄ t' stipa, rw þä brÿgm bist, hn̄
hafdi fim̄ stip vr landi og þ stipud wöldm dreingiun.
i fÿrstu maltijd bad Hial. Hörd ad sitia hiä sier,

XII. Cap. Frá þeim fóstbrædrum, og tröllkonunum, Ymu, Herguni, Margerdi, og þeirra systrum

hn kuedst þ ey vilia, eynsamn vil ec mat eig
en sofa i recku gölfe þyu. Hial. bad hn räda.
hallda þr nú veyda um sumarid. og vard þm gott t
fiär, en feingu siö stórn og storma mgla. en um
haustid kóu þr ad störu landi þu vu fiörd
mell oc fiöll stör, Hördur m. Hig mun wig ä landi
sofa, Hial. m. imöti, Hördur kuedst räda vilia, vu
sea gȯt, vú tiölld ä land borin, Hial v. Illa ft
vid pä giöra, sm ä skipm erü, ej ft þ Vigir Hö.
hn gec uta skipin, og bad m giöra sig listuga,
Z gaf þm veyn ad drecka, sm grip ~~greip~~ gaf hn
hüinn þrra, urdu þr stiött drückn, Hördur tök
mat og öl, og gec ä land, Hial. gec i burt uu
fialldinu er þr voru sofnadr sm m3 siönn. fiall
mikid og ögna hätt stöd ú sioin, en i midiu fiallinu
leit hn standa tröllkonu störstorna, hün hafde
gull=ofinn dük ä kniam sig, og kemdi sig m3
gullkambe. ~~Þrir voru~~ Brúnur var nidur ú sioen, hün tok
hendi sinni i hn, oc þvadi med här sitt. Hial.
V. kuad visu; : hüt er þ bakn | i biargi sit, | og

ingen moles

sier af konüng, |ongüa veit eg| ä mätlgre |alda
þÿrir fórd ofan: | hün greÿddi härid fr aügm sig,
og v.d reÿd ie ord hnz, og kuad, Illa kuedr
þü t. mz | þ mütü hin vngi fÿrstr| hafdr ä
veÿdi| af veggn þÿm, | mz güllsenn dükz| mä
sia hin hosta mær| þera sÿa| liósa locka. Illa
er va dükr komin, er þitt här þeirar og ad
þÿm glirnm geingr, v. Giäl. oc kuad, þig mün
vuerta | vnarwendell fÿr | en þü älla ä seÿd
setier, kg=arfa, | hendr müntü mißa| og hatt
æpa, | sea münüm| skilia| staüd hid aümasta. hün
v.gir hn margt ord tala süÿrverdilega, være hitt
t. heirelgtt manligum mani ad hafa adra vid=leitne
vid vnga stülku og hreinlega, en tala illa, þit
mz þü efnelgr madr, en mz være fritne ä ad
pröfa vngn m., og mißa min meÿdom og läta
handtiera mig vm mittid. hün veÿldest nü hen=
dini i brünnin, hial. brá bt vuerdinü og hid af
heni hendina i vlf=lÿdm, hün vat vp strat

min, og leit a stufin, og m.: [allt] litid fra verk er
þetta ejn agiat kyßyne, ad leynast ad mier,
en þ Glæg m̃, ad Hefnt mune þessa verks, og
mun ej langt t, Hun kvad: veist glede m̃ eitt
þo þu vitz eigi, | Jofur [Rex] hin ögndiarfe, | Hvad
vm er ad vera, | munu syster min | ad na gidra þetta
Herskip | alla m þ..a, | Hial. Va a Vidin, og sa
niu tröllkonur, sva störar, og ill[legar] ~~udigar~~, ad ongvar
þottest hn sied hafa þm lykar; þær höfdu
ryfid t Vundur öll skipin, en drepid [alla] mina og
borid gotz allt a land, og voru ej litlar i starfinu
~~þ~~ [þær] höfdu heyrt öll ord þeirra Hial. oc ymu,
þær hietu so, Hergun, Hremda, Näl oc Nefia
Runa (Rain) ~~Raun~~ og trana greipp og glirna, Margiördur
Hin Niunda, Hun hafdi kripu störa, og bar
hana hærra en höfudid, ho hafdi eitt auga
og stöd þ i midiu enne, og var lotta ei ~~greinleg~~ [fröinlig]
nyfglitz, ho ge firir þm systr, ho hafdi net
af Jarne og klæv, og ~~ij~~ [tver] tenr alnar langar, og
stödu fram ur kiafte hvar, en værin hin

nedre tók ~~ofan~~ niður á bryng~~u~~ una, þ vä Hiali ad
Hō munde meiga gefa gilldan koß, ef Hun kinne
so fyri sig adkoma wærine, sm Hō war stór til.
þær woru stútt-klæddar fatar ~~þýf~~ ~~var~~ ýrnar, og göptu
~~kiöff~~ pt unum, en stöku Höfudin, Hial. Hugsadi ad sig
mune ei so=buid düga, og gé ür fiallinu og
fyrq tialldyrum, þær gga sydan ad tialldinu,
Hial, Hugsadi ad Hn mä ei wid þm ollum,
Hn kuad vysu; wat þu Ol.|ef willtu wyf
biä, þu ert ~~koß~~ milldr|vè konr Harla,
~~Heyrdu Hranar~~ hier bidd ~~hydr þu~~ Hundnings meyar|
Hüerf þu vè|ef þig Hugr düge,|Ol. kuad: Hwörft
~~og~~ kalla ~~ta~~ þetta Hu ad þarftu ~~ad~~ mig bregda|Hgr
vm kuenseme|latr vm midnætte,|en Hüia
Hysuojiu #|sm á Heydm finr,|villtu þig i # Hysnöpri|
sini|bien allum,|Hörde m. mællti: stönd m vö, nockur mun
Hial. nú vm wert pýlia Hergün kuad,: Hellder
vö Hrámm|Hig mättu Jofur lÿta|Hendr
Hegünu,|Hef eg negl östorna,|vÿsua

mün þÿ ölpa | ef vid Jofr finnust | þig ſt ej
V. tirt klapa | kgr hin Vudræne. Hau kuad;: ga
þü framw Göti, | fÿr en þü ä ſeid dragg | þūan
þiödkonüng, | þu ert flagdid ferlgasta | etta ſm
hrömm | ef þü afle treÿstq, | dröfsin dülrÿfa |
en eg mün düerga Vmidi. | J þ' kön þr vt,
Mgierdr vær þegw ad Ol. en hn tekr fast
ä möti, ho küad;: Jlla leÿkur þü Ol. | ej er-
tu hæfur vÿfüm, | mä ej fängfesta | ä
fÿlter velbarnüm, | Eggiw erü eitr blanduw |
æfur er dögling, | oddw alblödger, | ej münu
vær ſigrast. Hördr bardest i' Vÿstrw, ~~vii~~ þio þær
vü fullsimw, og Göfdü störw ſtälma hū þrn
og sött | äkaft ad ~~hōd~~ sonum hn vardest drein-
gilga, og þw ~~ko~~ vm sïd, ad hn drap þær
allw enda vw hn þä miög mædr, Hial. at
ti miög hardan leik vid hegüne, hafd
ho vænt Vags i hendi, og vardest vel. hn
þöttest alldrei i mæe manraün komid hafa

saker miükleika hen:r, þui hun sem hann Gió t'
hen͞n, kom jafnanä sagsid, þar til ad hün
maddest, bärüst þä sär ä hana, sö hün flagti
haull i sundr af sär, hün kall þa hätt upp
og kuad, hun ertu m'gerdr | mær öflügasta | sin͞n v.
bü litin͞n sigr | ä Vikling lydi | hriggr er hälflestr
E hälflamin͞n, en͞n herd brottn͞n | sterkur er
stafnbüe | störka mün þin͞n werda, | þær bregda
vid hart og glepr hun sem meira mätti,
og stigu miög stör, en͞n hördr eftir upp undir
fiallid, hergun͞n süere þä i möti hm, hn Gió
t' hen͞n, sö af Graut hefdi Hög þu allra mä
armastr, Vigdr m'gerdr, mä Vystr, skamt mün þig
t' slikz vigir hör dar hn slamdi t' hen͞n mz Vüerdin͞n
og tök hana sündr i midiu weyt hn aftur
t' tiolldsins, þr hial 3 ol. woru köner inn i
tialldid og süäfu, hör dar gec t' vid og safnar
saman skip widum, þa af giordi hn hüs litid
og fagurt, þa sem mest skildu biorgun͞n, þan-
gad bar hn mat og öl, og öll þrra fäing,

sídn gec hn afftur, t' þrra, standa þr föstb. gadd.
sýdan, og gga þr fmm med síonm. Hial sá Hub. vár
under biarginu, hn m. allti Hus er þarna, ha
svarar: vdr. mun ho ei þu Hervör sm þu þreyz efftir
þr gga i Húsid, þu vu Væng ein og tafl
á stoli, og kon danner og ker mz, Hör dur gat þm ad
drecka, en þá er þá vardi sm minst, gec hn
ut og stielldi Húsinu i láb, Hial. m. allt Svegkstu
mc nu Hörd, og er illt ad eiga þrel ad ein
ka win, hn willdi Höggua upp Húsid, en Suer
did beit ei, Hellde en hn Hjggiu i stein,
sátu þeir þu um kjrt glad og kát.

XIII. Cap. Hördur winur Jötunin, födur þeirra systra, og er med ymu um wetúrin.

þad er fr Hörd ad seigia ad hn gec fmm mz
siónm, hn sá einn stein stóran i fiarune, og
gat i. hn litast um, og sie hu Rise einn ögu
legr ko fmm á biargid, og vu ei svejnslegr yferlit
þui onguan þottist hn slíkan sied Hafa, sater
stór-skorenz Höfud, hn Hafdi Hjá staung i Hend

hasta bifurcata (Gilling)

oc fremmer fleiri tvíeggiadr, sieg^tt álna lángr,
hn tók nidr ad fiörunni, þá hann stód á bíginu.
Jötuninn m. ^mælti: hvör eru kotgr=börn þau, sem drepid hafa
dætr mínar? ^nú gge þr nu fram ef þr þora, þ' slíkt
eru hin mestu Nidings vk, sva ungar sem þær voru,
þ' sú vr elldst sem vr ~~tolft~~ ^tolf vetr. hier em eg
kóm(in) ^Vigir Hörd ^ur og drap eg þær dætr þinar, og voru
þær helldr mikillar fyrir sig, en eg vil leyta
trausts t' þín. Risinn m. ^mælti: (Wel far þú, Winur, og vert Walkominn,) ~~Teg~~ med ongvo möti, og far hingad, Hördur mælti: það gat
mig hefr ávallt ill verid, en nú batnar litid
ve, sídan t vo ad eg fór á sióinn, mz þm fostbrædrum
Riettu helldr til mín staung þína, og mun eg taka
þá i. Risinn m. ^mælti þ ma eg vel giöra, þvi þau ~~er~~ rin skip
(dala hér komid, þat eg hefi ertid klain igegnum þau og) dreigid þau so at ad mig, og mun eg rietta
staungina ofan=ad þig. Hördur tók i sem hann gat,
en á medan þr höfdu vid=talast, hafdi hn
reyrt sig vid steininn, mz kadle, Jötuninn rikti
á miög fast, Hördur m. ^mælti takta á fastar oc betr i
~~bíginu, oc~~ fielagi, ei er eg all=liettr, Jötunn reid-
dest, og rak fleyninn nidr i bígiu, oc rykti so fast
t', ad hn situr i hamrinum allt ad bröklinda, en

herde vᵘ wid þui bŭid, at hn mündi slitna i sunds
bein fᵗᵗ beine. Risin m. aldri þü ert þüng² Jafn
litell, wanhert² ertu' þä v. vigir Hov. dür Jötüninn herdi
sig þui meir og braüst um, þʷ til ad vᵖ losnar
steininn, sä sm Hov. dür hafdi reyrt sig wid, og höf
hn fᵗᵗ fördü ei mina en vex fadma, iþ
slap af steininᵐ, en Jötünn datt ä bak
aptur, en Hov. dür ofan mz steininᵐ, og lä han
leingi i örwite, en er hn vatnadi vᵖ vagde hn:
mikla österki ertu', en eg meinte, jafn stör
og kant litid, ad þü kem² mig ei vᵖa biargid,
hafdu mjn räd og gack nid² i töna i bigid, og
lüt wel äfram, ² tejg fᵉ sm mest. Risin
liet ad þu ginast, og fer ofan i töna, ² tejg
hälsin, en vᵗᵗ staüngina ofan fyrir, hörd²
töᶜ i staüngina og kifti Risanᵐ ofan fyrir
Biargid, ~~og~~ svo brotnadi i hm hut bein, en Hov. dür
leiste sig, og vann þegʷ vᵖ bigid, og tö ad
hells stör, þʷ vᵘ ӯma fyrir, og fiell til föta

hm̃, hn̄ gaf hnı̄ lÿf, þᵃ vᵃ hn̄ ~~ein~~ um vetrin
i hellernum, ~~vetrin~~, þᵃ var nög gull oc silkı, er Jö:
tünin̄ hafdi ätt. en̄ ad vᵉ landi, tök hn̄ þᵃ hring
mᴂtan̄ oc stickclin̄, og siöd störⁿ mz gull, ÿmu
gaf hn̄ hellgin̄ og götz allt, hᵒ bad hn̄ nefna
sig, ef han̄ þyrftı lıdz v, hörᵈᵘʳ geᵉ þan, oᶜ laut uþ
hüsinu, hial vᵘd honum feigin̄, eÿ hafdi hn̄
münad tⁱ hervᵃr a þm vetre. skip hafdi hörᵈᵘʳ
giört þm um vetrin̄, þr lietu þa i haf, skipid
for iafn hart i möti vindi sm̄ undⁿ, um haustid
komu þr ad landi störu, hial. m. hig vil eg ä
land gga, hörᵈᵘʳ kuad svaᵗᵃ ᵏʸˡˡᵈᵒ ^þar säo þeir mᵃˡᵗⁱ hallir störar, hialmter þetta müno vera^ haller hundinga kgz,
þu vᵒʳʳ satt vᵒʳʳ hörᵈᵘʳ. þr ᵖʳᵒʳ geingu uþ ad hölline, hun
vᵘ giordᵒ mz steinum. i einum stad säu þr hüs eitt
gıᵒt mz rauda güll, hial. vᵒʳʳ þtta mu vᵉra türn
hervarar, hörᵈᵘʳ kuad sva vᵉra mündi, þr geingu undᶻ
türnin̄, þᵃ säu þr sitia meÿ svavᴂna ad aüngua
höfdu þr slÿka sied, här hn̄ vᵘ gulli likt en̄
äsian̄ⁿ huÿt sm̄ vnior, en̄ holldid vᵘ skiært sm̄
lilia augū fangı sm̄ Carbunculus, en̄ kinᵈ lika

XIV. Cap.
þeir föst=
brædur koma
til hunding-
ja Köngs, og
fä räd af
herwöru
döttur hans.

V. sem Rósa. Hörv. gegnr ad hne og quad vijsu. Hu[nd]
ertu þrifnust flióda, | hyr lundud med kin fa
gra plockaþornceert wijfa | eg leit hærverskleg[t]
fædt wijd folldast fram
ford ofn hun quad. Hervör eg h. Hundingia
V. dötter, | man födr af röstuan|r. Þu rydir lita lita rijklg
lyan, lijf þitt þu láta mundr, | ef þu geingir wæra gegn
V dáglingi; | og en quad h. Allt fer eftir
eynuser mange mig wita, frægra | weita Winom lata t. eina, lijst
og þvæl á Cafnisfedal
af Nijstelz fálta, | fyrr skilldu þu Hanga | á
haúm gálga, | en i glaumtym | gátu ey fram
V. höte. | Hördr mællti | hin hyggiu störest þui
hrekr þu mer | Herö i ordum, | væri helldr nær
vijse skyæru, | ad vera Gestum dreing | Goll; | väd
Hordr mællti þá til Hiálmtér: Madr muntu sijna hijna lijst þijna ho med rvd, og
blijdka hana i ordum þijnum: Hör. fieck hm gripe þá sem
hn tök ür hellern, oc seigg han skylldi fá hn þá, ef hun vill,
fær heni öll þesse gersemi, en hun gerd glöd vi, og þa
hm forkun wel. og quedst hun dugnad weita skyldu
og wigia h. hm ftt mögu storunum Hæruni har sem þr wæri ad fordast
þegr fadr minn weit, strighir hm ad þu hefr m. fundid, þá will

† war hättur á rinn og ödrn fra födur hennar, og öllum landred

virilis et vegeta aetatis provecta aetate

hinn þig feigann, þui hann verdur allz vijs, af fijtons
anda innblæstre. enn hö quedst hann rääd leggia munu,
þann sem hö kunne, enn nu skalltu (stigur þunn) sem ganga fyrir födur
minn diöfulganga, og quedia hann kurteislega, hann mun taka
þier vel, oc spyria þig margs, enn þu skalt vel og viturlega ur=
leysa, radgiafa ä hann miög störann ~~sem troll, hann~~
~~veit allra~~ og Illuudlegann, er häskiige (sidir) hann. hann er stor
sem Rise enn mättugur sem tröll, hann veit allra räda
giördir konungsins ~~Ei er häskiige betre ad vegna enn~~
~~hann er ad ysklitum, hann er svartur sem Iord med~~
härlausann hausinn, og glitrandi augun, full og flärädur (Glitrand)
hö quad vijsu; J höll skalltu ganga | og hilmer lüta | og
quedia kurteislega | konung hinn störräda, | lättu eij ädru |
ä þig fina | þött þu i höll litir | häa störgupa |. Bid
þu konung vera vijstur, enn hann mun svara þier sem hann
vill, enn er þu hefur mællt, sem þier lijkur, på götu
til Beckiar hirdmanna, og vert eij fie spar, hö quad
vijsu, enn ef þu aund Josur | ef þu aur ~~oc~~ spiekest, |
þädu gull gumum | og giörast þier vel hollir, | enn ef madur
metnast | vid milldings vijdu, | sijn leijdum þitt bjudi | og

46. bätta hn sneypu gliota, | Hial. gec t' fielaga sina
z vidr t' hallar, og gga in, hördr dvaldest effter
i hallar dyrunum, er þr geingu fyrir kgin, Hial
v. quad visu: Heill sittu Hundingie | hef ec onguan
þig ædra hitt | undir heimz skaute, | fer þin frægd
um fiegiafer, | þui kom eg hingad | hilmers ad vitia
v. kgur tök quediu hnz, og kuad visu: hver er sa ko:
min | vr manheimum | ungur ad alldre | oss ad
quedia, | ber þu hm unge | örn framar augu, |
v. mun eg i brögdm | bvast meiga. | Hial. kuad, Hial.
ec ht. | hirdi eg fatt vrigia | fylkir sm visum | a
fyrsta kuollde | hirdi eg ei (svarfla) huarla, hig | a hallar
gölfe, | veig mig t' vætib | vonur er eg grams
v. Inga. | kgur m. (ellti:) freitta mun eg fleyra þurfa
v. adr, og quad visu. hu er sa hoste | er hialm og
giord styrg, | sterkt og störmlegr, | stendr þig a hlid
adra, | glogra mattu greina mig | fra ~~gofum~~ (görpum) þrium
þa veit eg gior | huar gestr st skipa. | Hial. quad.
v. Olver hn (hitur) h. er alld~~er~~ (eri) hrædest, | elldnie eggar, |
edr hergeingi, | borin sm bud lungr | þr ~~sm~~ besta

erü, | mætre en̄ millding[r] | min̄ er fóstbr(odur), wel er 47.
f(ur) ~~m~~ manni vagt, s(eiger) k(ongur) | og quad vísu: hu(er) er sá gaur | s(em) f(yrir)
gáttum stend(ur), | og kÿs róstlega | í kóta kÿlfu |
gnaper m(ed) hettu | og hygg(ur) ad gu(m)na=meingi | slÿtt
~~l(ytt)~~ er stüm(ur) sá sad stape myu. | hial. quad vÿsu.
Hörd(ur) hu(ad) h(ui)tir hef(ur) fátt prÿdi, | welur wm woyn
vialldan, | will ey stark þigia, | olldunga eirnin̄ |
en̄ hraedest, | mad(ur) miög vnarleg(ur), | met eg han̄
myketz. | k(on)g(ur) quad vísu: lÿtt h(on)m sæmg | hiá seggia lidi, |
þ(ei)m er í gudwefüm | glóa aller, | vite han̄ ÿst |
af segg(iu)m myüm, | skal h(on)m weita wel | m(ed) wor
þegn(um). | Eigi mun̄ ~~þr~~ fÿrir þui ráda, s(eiger) hial. og münüm wier
an̄ad hut sitia all(ir), e(dur) eingin̄ wor; slÿ(ke)t erü
mÿkel wnd(ur), s(eiger) k(on)g(ur), hial. bad k(on)g wet(ur) wist(ad),
k(on)g(ur) s(eiger). þ(ei)m t(il) reydü, dryck z wist, en̄ t(il) müntu
win̄a litid þrekwerk, horn tuó ~~sku~~ skulltu vætia á
kálf min̄, wíl eg af þ(ei)m drecka, átta dag jóla,
ella müntu missa lÿfid, ~~ta~~ þetta á mikelz ad kosta
s(eiger) hial. eda hut á ~~þa~~ kálfs ad leita, seigdu

þig þ Viälfur, V.[rígir] kgür, Hial. mællti: Hrra, stipa
oß fyrst Væti, kg² V.[rígir] saskillldi wera, og quad
V. wisu: Hardur müntu heima | þü hyggst öllu räda
oß i hiä, | i ~~dyr~~ wor hölln | hefur þü brand
häaßan | brynnü og hiälm warn, | og sofnib byrgi
V. adra sen set þc attur af þui. | Hial. quad. Wngr
vr og heima | og öllu stipadi | statna lydi sad sta
pe mynnü, | giengdi þ ~~harta~~ [full] wel | fylkers ~~wel~~
~~born~~m [Brögnum wolbornum | og Budlungs lydi |] dueynm. | kg² leit til Hästyga, z quad
V. wysu. Statt up Häustyge | z gef rüm gestm
~~mynm, welbornm~~ z [og frekum z Radu |] fürdü farmödm, | mig hafa
+ ej ödlingr | ädr heim söcktan | þr mier synst
hafa | mz ~~betra~~ [minnra] bragdi, | Häustygi leit t' kg sins
V. miög öhyrlega z quad wisu: hefur þu fyrrer
sæti | mig eigi bodid, | up ad standa, | en [fyrir öllum |] feigd
mün wonsleg | wyser granda, | hänga stilldu hing
ä hin hæsta gälga, | þr münü þc süykia | þ seigi eg
fyrir giörla. | kg² leit t' hanz reydüglga, z quad
V. wisu: Ertu illur gestum | oftt hefur þü holda | pä
~~fir~~ m' ~~hafa~~ heim söktta, | t' helior færda, | gaet

a beck añañ, garpr mein hügadr, hvitt hiñ
hardleite, ~~Gardr er~~ bradur á bord añad, Hästiggi stód up,
og ge[ck] um þuera höllina, og settest nidr, Geal-
ge t' satib, og þurfte ~~tt~~ tryggia mana rüm, en Ol. ~~iij~~ friggia,
Hördr var Jafn=mykell sem þr bädr, föstbrædur var
þm þö vetid nög, sem Hästiggi hafdi ädr i se-
tid. litlu sidar tekur Hördur siöd fullan mz güll,
og gefr t' begia handa, og er hn hafdi öllum
gefid i höllinne, nema, Hästiga, var güllhringr
einn eptter, hn gaut augum t' hringsins, Hördur
sä þ, og vietti ad hm, en hn seildest imöti,
Hördur stack trie i hringiñ, og þ sama kefle
setti Hördur fmaü á teñr Hästiga, en hn sä
öglögt t', því Völin stein ä gluggaña, en keflid
kemr á teñr Hästiga, sa hn dettur pegar ä bak
apttur, mz allmikilum gliödüm, og hnüstar öhaglga
höfdinü, en þessü naütum hüz hlöu ad honum,
en hn rümde fast; um sidr vatnar hau vid
skýtür hn aügüm, og m[ed] alltri sleigiñ var eg süeipr,

incomode

þr bäðu Hann þeggia. iþ' vietter Hördur ad hm Hringinn i annad sinn, en hn tok þann ur Hringnum og geymdi

Hördur m. ollt: oss Hest Hunde er Hafna sessu nautt, þr sogdu um Hästiga: matliga war my Leitin þa mannsjlann, kge Skipaþeim eitt loft Hus wart ad sofa i. kge spyr Hial mgz, en hn leiste vel ur ollu þui Hördur Hafdi frett hn ä mgum Glutum, þui hn kunne af ollum Londum ad segia. Dafnan var Hial. i Stemmu kgs döttur, og teflde wid Hana, ho var ollum quenmanligum listum prydd, hun kunne og allar stiornu lister og steina iþrottir.

(Cal. opt Hefur Hundur, er Hafnar.)

XV. Cap.

Hördur drepur Niraedann uxa.

þad var einn dag, ad Hial. sat nær kongs döttur, og tefldi vid hana, Hervor spurde Hial, Huad hn atti til wetrar vistar ad vinna, hn quedst eiga ad sækia kalf einn, Hut atti þu hn ad sækia, og segir Ho, kge willdi mier þar ongva grein ä giora segir hn, Eingin kalfur er þetta segir Ho, Helldur er þ gamall uxe Niraedur ad alldre Hann jetur fienad, en drepur menn og Hesta,

þ' hn er hüriü dyre grymari, hn hefur drepid
alla þa men, sm effter hm hafa farid, og fødr
min hafa bedid wetr wyst, þ er hid mesta
Blöt naüt, og fædest mest ä mana holldi, gliöd
hefur þ hüellt ẜ dyyürt, svad eingin mr stendst,
þ er i einm gardi häm ẜ sterkm midt hiq ä
landinu, hn ma ej laüb wera, þ' pä bryt hn
nidr borgq ẜ kastala, og winr mylin skada,
ä mm ẜ fienadi, öll kuikmdi eru hrædd v þtta
vma naüt. þaü liutu talinü ẜ geck hial
heimi i lofftt sitt, ẜ sagdi þm kompanm sinm
huad kgz dött hafdi hn sagt. leid so wetrin
fm t' Jola. en þrim nöttm fyrir hin fyrsta
Jöladag, stöd hördr upp vr sæng sine, svad
þr föstbrædur wissu ei t', hn tök sax sitt. ẜ
gec vt sydan, ẜ t' skögr, þar sm störr braüta
lägu, gec hn sva leingi um nöttina, þar t' ad
braüternr kuijsludust, hn hugar miög um
sm häg, svörnum hüün ggu mundi, Reykar hn forn=
trodin götüstig, i þyckua mk ẜ ej fyrir liettandi,

en hn kemr fra᷉m á andnes eitt fagurt yferlits,
hn sier þar gard hään, giördan med mürsteina,
þangad geingr hn og hefur kylfu tölf ~~...~~ álna länga ~~...~~
med stört gaddum, og laungum, og fleyru fra er,
hn feyldest wið iafnhätt gardinum mz honum,
hn geingr mz gardinum nockra stünd, og ber
allstadar iafnhätt, hn sier ad ei müne so buid
standa meiga, þui tekur hn kadal og binde um einn
stein störann, og kastar inn yfer gardinn og let sig fara gá gardinn
en þrim lá á wellinum firir innann, og hafde snüid um
allre jördunne, hn hryte og sefur og suídr illa, fra ~~fra~~ hön
þöttest vita nær enn hn mündi hrióta inn af gardinum, firir
nasa-lätum gradda, og sá ad þ mundi mogann hafa til
bana leitt, þui leyser hn steinin ür festinne og fleyg
hm á stad, og kom hn á sydu nautsins, hn waknar wid
mz ösla lätum, springandi þegar á stad og stündar alla
wega, og dreger wedrid af mönnum og ~~ro~~ hleyper ad
gardinum, þar sem hör dür wär firir, hn will ei leingr bida,
og reidr wið gadda-kylfuna og rekur ~~...~~ i hausinn
á bóla, so ad allr sucku gaddarner en hn hristest
wið, og stekur höfudid, og liet ölmliga, svo ad hördur
misti kylfunna, og hraut hun längt á wöllinn, en

Uxin stoþ nu steid ad gudinu og flensar tüngüne
effter Hördi og drö hn ad sier hn fær ei añad räd,
en hn kastar sier flötum ofan ä milli hornaña ä
Uxanum og spente höndunum nidur um hälsin, en bole
braüst um fast, heimslega hlaüpandi afftur og
fram um gudin, med grædilegum hliödum beriandi fötunum
og hristandi haüsin, wisse Hördur ad þ mündi sin bani,
ef hn ditti ofan, werdur þ um sidir, ad boli mæddest,
af mïklu umfange, og blödräs, hn hleyp ad
gudinum med illüm lätum, og kemur upp fram fötunum
ä gudin, i þui legur Hördur med Saxinu undir bogin
so ad i hiartanu stöd, braüst uxin um þar til
hn dö, og hafdi hn þä brotid mykid hlid ä
gardin, i sinum fiorbrotüm, hardur flö uxan med
öllum leduri, og fylgdü hornin hüdine, Hördur legur ha-
na ä bak sier, og bar heim og fleyg heñi nidur fyrir
loffts dyrnar, hial. waknar wid dyntin, og sprettur
ä fætur, i þ kom Hördur in, og rædur hial. hn all hug-
feiginn, Hördur war helldur stapstyggur, og bad hial
ut gan, hn giorer þa og sier hüdina, Hördur mælti taktu
upp hüdina, þui þu þykest wera sterkur nög,

Hial to t. Gudinnar af ollu sinn afle, og gat huergi hrært, hana ur stad, Hordur segir ad hann mundi i sinne kröfu leggia þurfa, ef duga skilldi, Hial. segir sinne wære komin sin mesta aflraun, þ mæleg umm seiger Hordur ad fater ur afle ockur Ol. beggia, nema ur minstu fingur ockar, þä þu geingur firir konginn i dag, og hann siter ifir sinnum bordum, og ber inn Gudina ä lóua þinn, þetta werdur sua sem Hordur mællti, geingur Hial. firir konginn og wu aller i hollinne ur hann hrædder, hann kastar Gudine uppa bordid fyrer kongi, sua hart, ad þ brotnar sundur i tuo hlute, og geck i burt sidann, tóku þeir aftur afl sitt, Hordur og Ol. kongur bad hann stiga bera burt Gudina, enn hann tók siálfur af hornin, hann giordi sua og weitti honum hid wesla, og geck miog hokinn i Gnialidum, ur tekid bædi annad, þr fostbræd geingu bäder i hollina, og ur weissla hinn besta og druicku aller af hornunum ur Jolin.

XVj. Cap. ~~Cat~~ Hördur glýmir wid Blämanin.

Einn dag seiger kongur Hial. hut. hann wil ongua skemtann hafa, hann bad kong räda, þu munt glýma ur pillt minna a mgun seiger kongur, Hial. bad hann gidra sem hann willdi, enn ad morgne dag standa þr

ei komann, og gånga fyrir kong, þa var sem sett leiddr
blämadr fürdulega stór, svartr og digr sem Naut,
ad öllu var hann ámátlegr, kongr m[ælti]: hier er nu kominn
pilltrinn Hialmr, Hördr sagdi: var þann búinn þat eg
glyma, þvi ad vær höfum eina Nafnbót bädir, ad vid
erum þrælar, ei fór Hördur af lodkäpu sinne, sidann ra=
dast þeir ä med störum fängbrögdum og Hördum hnic=
kingum, er hann weitte ödrum med hnefa höggum og kinnhestum,
(hnie skotum:) klóri, og kreistingum, gekk þetta leingi
dag, þöttest kongr, og þeir sem i höllinne voru onguar
adrar slýkar sied hafa, stólpe einn lágr stód i
höllinne, og þangad bar blämadrinn Hörd enn hann
snerest vid glýmumannlega, og fær nedre tökin, vid
þad sá blamadrinn ei, hann kreist hann upp ä bryngu
sina, og brä honum maga=bragd, og rak hann nidr ä stól=
pann, sva hart, ad hryggrinn brotnadi, enn blämadrinn
óstradi, ei vel, liet Hördr fylgia kniestrídi med
fülmannlegum kuerka=tökum og kreiste hann til
daudz. var þetta verd kongur miög reidr, enn allir adrir
þöktudu Herdi var hinn daudi at dreggin, kongr sagdi:
mykinn skada hefr þu mig giört og mýnu ryke

56.

XVII. Cap. Frä Skinndrætti Hardar og Hästiga.

i drápe þa mz, og þui sku vèr toga geitu stoko um elld hia i Hölline, ä mörgun, ella sá sem eg stipa til, þig munud väda wilia. herra Viking Hördur, þui meg lijkar hu sem er, at um mörgunin ærla gängu þeir til Hallar, þeir voru giört bäl mikid, litlu sijdar kiemur kongur og margt manna. Hästiga fe og til ad skijma vid þig Hördur, vel er þat seigir hann, ad vid skulum reyna skinndrättin, og bua þig til Hästigi, Viking Hördur, hann för af öllum sijnum klædum, enn ei för Hördur af ladkäpu sine, þeir voru feinginn i hendur suördur allsterkur, koma þa i ä tök stör, og mikla sviptingar, og voru vijsi ä þeim ymser endar, kiftu þeir snart i sundur suerdin ä milli sijn, bad kongur ad sækia vera Gudina og fä þeim, töku þeir þa ä med öllum afle, og voru hnickingar ramligar, so ad ymsum voru buid ad Griötafellum ä bälid, var Hästige sterkari, enn Hördur heppnari og miukari, kongur mællti lijtt er ä-teckid Hästiger þu lætur bundinn þetta svaleingi streitast ä moti þier, þat mun ei leingi vera, Viking Hästigi ef eg herdi mig til fullz, enn ä medan þeir töludust vid kongur og Hästigi, tök hial. Suerdid og Vaxid, og stack nidur fyrir fætur Hördi, og sa þat einginn þui ladkäpan stærst

te fram yfer, Hästigi tök þä i sva fast, ad Herdi
var ej annad bærid, enn hann mundi tumba fram a ellinn,
þöttest Hördur alldrei i þvilikum kvijsingum komid hafa,
var sva ätekid af bädum, ad öllum i Höllinni þötti
myklum undur dagna, ad þeir voru ej af mædi sprüngner,
og hvad þeir þola af sinum mykla adgängi og sterkum ätökum.
Hördur Vigsfa til Hästiga: hüst þü er, þui eg mün nu Herda med, og skalltü ej leingi lyfa, sva mün eg giöra
Vigi Hästigi. Hördur tök þä til, med öllu afle, og lyfti
Hästiga framm ä bälid, og fleygdi Hüdinne ofann ä hann,
og hliöp siälfur ofann a bälid ä hann, og gieck sydann
til beckiar, köngur bad taka manninn af elldinum,
Hästigi var miög brünninn, kongur var reidur miög en
þötti sig þö myklid ad kenna. Um kvölldid gieck kongur — XVIII. Cap. Swikræde Hästiga wid þä föstbrædur og dräp hans.
snemma til sængur, og voru slökt liös öll, og elldur
i borginne, hiäl. quedst til sængur wilia, Hördur
brä Unarwendle, og lyste af honum sem liöse, geingu þeir i lofttid, og säu umbüning nykominn i
sængina, þad var stockur og sverd, og egg bitur-
leg, eirn smal grant mjör streingur var i endanum stocksins,
Hördur mællti ei skyldum vær nidur leggiast, þui sä Hefur ætlad
oss brädan bana, sem hier hefur umbuid, þeir lögdust

nidr a gölfid, og sofnudu þr skiött en Hör. hraut
fast, og liet sm hn sæfe, litlu sydr heyrdi han
ad mr ge uti hiä loftinu, & þreif i streingin &
kiftte nidr stockn, & tök Suerds=eggin i sundr öll
sængr klædin, þr brutust um myktga, þar mest fiolum
ur kiftt, & ko in höfud mióg sterk störstarid,
Sä þrysr i Sængina, þä högg fördt han i sundr i midiu
& dettr ut hutueggia hlutr in, leggiast þeir ni-
dr, en um mgunin, ur kgi sagt ad haist. væri
daudr fyrir stik þau sm hn hafdi giört wid hial. gat

XIX. Cap.

kgr sig fätt um, leid sva vetrin. en iij nætr
woru t' sumrs þa fan hial Herworu hun
mællt. muntu nockud vera leingr hia fadr
mynr, nei S. hial. hun sagdi i stalltu kualld
gnga firi hn & þacka hm vetr wystina þui ad
hn setr Ser dægr fyr fyrr Sumr & werdr þa
allz wyss i Jordu & ä & ei ma hm þa neytt
o wart koma vil ec ad þu sigler i burt a mgun
snema, þui hm er ei wel t' þy. hn þackr hne sy
gad ord & räd, og stilldu þau talid, en um kuolldid
geck hial firi kgin & þackar hm vetr wystina,

Sk. ec þyā frægd & vausn bera ä oll lond, sgr
m. þtta erü Rad hwarw dottur minw verdu ö so
buid ad skilia, get ec ei ad sinne ad giört, sijdan su-
men af vm nottina, en vm mgunin arla bad hial
alla men wel lifa, hn bad hervarü mz sig fara
en ho quadst þ eij vilia þui þ er bane ydw,
vil ec helldr lata mitt lijf, þui fadr minn væger
ongum me hüke vinm nei frændm, hial. bad
hana wel lyfa, en ho bad hn wel fä & allan
heijdr hliota oc ævü, oc fiell ho i ovit ö
þrra skilnad, en hial & ol. fön t' skips
S. hor. ei het ec heilsad hervarü, hn tok
snard reijs mikid & ge heim og kastw þm
vm türnin hervar & ber so allt ofan t'
skipa oc ä sitt skip, þr fostbr. vn a odru ski-
pr, hial. sijr hor. huad hn bare, hier fer
eg mz hervn S. hn firi stan vilia fadur
henw frænda & wina mün ho nü mz mig fara
will ho skiott hafa sin fund, slykt er wit-
lga farid S. hial. & rostlga, hefur þu þtta
af fyrr mm giörning þnan, hial. for a skip t'

Herv. hö stod vpp i moti hm̄ og tal. t. hanz
blydlega og m. Ertu enn ei ä stad kominn vin.
S. hö, ecki enn kiæra Jomf. S. hn og vil ec ad þr
gängid ä mitt skip, giarn. S. hö enn mikinn skada
hafi þig giort fodr mynm ad þid takid mig i
burt vtan hnz vilia, enn þo vil ec helldr
mz ydr fara enn vera efter   þa kom snart
7. Ubort sygla þeir fra Hundey · blasandi biv sigla þr i haf, enn sm þr säu
ei til landa tok af bivin og rak þa vm hafid
med straumm i 4 dæg, enn hid fimta dægrid
stodu skipin kyr, herv. m. fadr minn rædr
vedrattu fare, og so þui ad skipin standa kyr
munn hn nu vaknadr og ey allfatt dreymt hafa
veit hn nu all. ydr firi atlan og ad þig hafid
~~giort. litlu sydr säu þr hu. ein.~~ mig i
burt tekid, og munu þig hafa nag. vaung hufe
Cap. 20 þig hafid giort. | litlu sydr säu þr hu. ein stor
hroßhualz lagdest mz milum bodafottum og
og legum latum ad þm, herv. m. þ. er su skiepna
ad mig er minst vm og eg mä eij sia, verdi þid
nu fostbr. nocturb styrkz vid ad niota og eige

meigi þid nefna mig a nzonn hn er hn, þui þa
denn [illegible] eg, sydann legst hn nidr i kiel, þr
þocktu hn klædum, sydann sau þr skelung renna
undann skipe ~~hervar vegnu eina væna og~~
~~fagra hun ried þeg a hualinn~~ þrra & ad
hualnum miog snarlga & rædr þeg a hn, kom
þa i þat ferdr storar, litlu sydar sau þr renna
undann skipe hervar vegnu eina væna og fa=
gra hun ried þeg a hualinn, vu þa suiptingar
milar & hardar a vaser, er hun veyttu odr, vard
skelungrin & vagnar skiott med, þ hualrin var
þungr oc sterkr, enn kastadi þm af sier so ad
þau komu fiære nidr a dionum, skal þottest
þa sia firi ad þe illa stepna mune þau
skiott yfr vinna, þa m. hn huad mun mig i an=
nad sinn meyre þorf skinhusu og wargeyssu,
enn nu ad þær koe oss ad hialpa, enn er hn
hafde þtta mælt. sa hn fliuga tuo gamma,
þr hofdu Jarn Nef & klær, þr settust

vid Edd. Cetor. 16

vid Edd. [illegible] n. 25

á Hroß Hvalin̄ og krejudū ej mÿstunsamlega þess
ad stor pioser toku þr af hn̄z wondū krops
hn̄ weitto millū avastr i mote, þr rifu oc sli
tū Hvalin sem þr gatū, þau Var þa ad stipud
oc feingu þau afall Stor. Hial. Va ad allr
þar Steipn̄ lietu vndan Illhvelinu, hn̄ tok
Brandin̄ og m. fÿr sk ec mißa þig en̄ ec Hial
en þum stiepn̄ og staut þegr Vapinu og kom
þ i an̄ad augad á Hvalnum, vid þtta dapra-
dest Helldr Hvalrin, og wiße Hvin hn̄ stillde
lata og wellti sig a ymsar sydur og beit og reif
Hvad hn̄ Han̄ kom vid, en blodid ran̄ sm̄
læker nidr af gomun̄, þ' þr flocku allr
sundr af Vaz og Vo Velungrin oc wagn̄, vid
þ vmsydr ad Hvalnm dapradest sundid, oc sydan
rifu þau hn̄ t' dauds og sock hn̄ t' grunds
en̄ Hamner flugu i burtu mz yfr komnr so blod
ran̄ vndan̄ Hvre þrra fiodr, þr flugu seint og
lagt, Hial. ge þ t' sm̄ Hor. lá oc sá ad hn̄
vr votur, Hor. m. er daudr Hvalrin Hial. V. hn̄

Horfin, hef ec þu misst Brand minn en Ol. David,
hin er Hütuoga S. Hor. og er nu mikid ad giört ad
hündingie kg er af dogüm radinn, þr packa hm
lyfgiof sm hn hafdi þm bügad er slykum hafta
sm þr vo i komny Hor. m. kom thil Hervaar þur
hün mün þurfa dügnadar þyr, Hial. stock á skip
fr henne, ho lä pa i orwite & miog tr reyta. Hial.
vette ä hana wyne & ratnadi ho stiott vi, rann
pa ä bir & winda þr upp Segl & vü skipinn
pa läus, og Sigldu um allt sümmid, en um haustid Cap. 21.
kou þr ad eynu storu landi agiætu, þ vo mz stor.
bögum & fagr ockr miklum oc fagr skogi, & mz
allra handa dyr oc füglüm, eckert land þottust
þr fostbr. þuilykt sied hafa nie heyrn af hafa
hafa, þr spürdü Hor. huada land þ wære, hn
quedst þ eij weta enn hin munn wiin ä land gåga,
Hial quedst þ ey wilia, en Har. S. rada mündi
skutu þr briggium a land & gåga so ä þ, Har. m.
kanna skum wier land þtta, Hial. S. hrero skal
mz oss fara þui hana vil ec eij skilia Hor. quad

þ ey wera skillda wil ec rada þui wid munum ey lang
fara, þr gg(an)ga all(ir) þn dag, en ad kuollde koa þr a
hüse einu litlu og wænu, Hor. lykur wp hüsinu,
w(ar) þ(ar) væng eyn og kostur nogur, og ol wm kuolld
talar Hor. þa fleyra en war wan(d)a og m. wnd(ar)lega
bra mer wid er ec kom i hus þetta, leggast þr nid
oc sofa fast, en wm nóttina sem Hial. wakn(ad)i lá Hor
en þui w(ar) ei want, Hial. s. vid Ol. ad hn skilldi
sofa i Nädum, lyd(ur) þa ä dagin, þa ge(ck) Hial. ad
Harde og tok ä hm oc bad hn wakna, Hial fan
ad Han w(ar) daud(ur) og fiell han a bak affter i sæn
gina og spratt hm blod wndan hu(m) Nagle
og wr Nösum, Ol. spir huad hm wære, Hial. gat
leingi onguo süarad, en wmsyd(er) s. hn ad Hor
sie daud Ol. m. þ weit tru mer ef þu wær(er)
ei min fostbr. skilld(er) þu skiott dryia, Hial quad
wysu. Bez er ä bake brodda fin keyre | laun(um)
so lyf hm | latum hn ey etter, | heysum Hord
huorgi fyr en koum, grofum han heyma hall(ar)
wegg(ia) wnd(er). | kiostu nu Ol. hut þu wellt be

kylfu hnz oc kapü, edur hn sialfan, Olver qüedst
kylfüna bera vilia, Hial flott. hn ladkapüne
en hn vo undz i Raudm skarlats stallad kirtle oc hafdi
silfur bellti um sig, en güllHlad um ene,
Hial. m. Vía þu nü Ol. ad þtta er kyßon fram
en hn ockar en ey þræll sm vid hafum lein=
gi atlad, legg hn þa Hra à bak sig, hm þotti
hn liett, gga þr þn dag t' küolldz, oc komu
ad odru huse, e feingu þr godr nädz, for so
tüo daga, hinn þridia dag tok Ol. t' orda, e
ber ec leingur kapuna nie kylfüna, þui
full lüm er ec af þre birdi, en þ þo meira
ad þu ber so leing daudan daudan man.
efter þig mun þtta verk uppi vera à medan
heymrin stendr, þu talar miel ødru ord &.
Hial. e fa mig Hütueggia, Ol. giorg so, ggan
þeir t' kuolldz oc kama ad huse hinu þridia,
Hial liet Hör. i Reckiün golfi vyn um kuoll=
did, ecki hafdi Hial. sofid sydan Hordur Doi
hn water sm hn vo vand, ut an i moti mgm
vare ran a hn suefn hoggüe, en er Hial.

vid Bose 53

verba desperati animi indicia.

vatnid, var Hor. i burt, vard hm þa ey betra ið en i fyrra
sinni, Hial. m. alldre verd eg gladr vid fra þessum dei-
gi fyrr en ec fin Hor. þr stadu upp og gǫnga leidsia,
þangad til þr koma fram a vollu væna, þr sau borg stora,
og harla væna, alla gagnstorna og rent gulle og
silfre I Skurdina, hu var fagurlega murud med Raudum
steinum blam gulum grænum hvitum og svartum, Hennar
turnar voru hvier og þacker med gulli, þr geingu til
hallar oc in i hollina, og firi kgin, Ol. heilsar
hm en Hial þagdi, kgur tok vel quediu hans
og bad ad taka stol og setia fram firir sig, þr settust
nidr, þa sau þr ad hollin var oll skipud af va-
miklu folki, kgur bad þa ad vera kata og glada
efter mikla mædi Hial aat hike nie drack,
hn var stundum bleykur stundum Raudr sem
blod, litlu sydar lukust upp hurdir hallarinnar,
og þegar geingu þar in CCC. meyjar tuær baru
so langt af odrum, var onnur so miklu væne þottest
Ol. onga slyta sied hafa ad allre skapnu og
fegurd, firi þm var Basunad med allrahanda hliod-
færum, var þa mikel gledi i þre holl, Jomfrun

gga firi kgin̄ & kalla hn̄ broðr sin̄ og settust nidr,
Ol. sá ad Hial. Radnadi miog & dro Snarvendel vr
slydr & lagdi nidr vndr stolin̄, kger leit thil
Hial. og quad vysu, Hüad er þig Hial. hefr v.
þu lit brüdgdid, stort er þig i Hüg þü starer a
mig laüngum, Hial. tok vndir & quad halfa vijsü-
na; Hüarf hin̄ hugprüdi hordr vr for mini
greÿtt ertü lykur hm̄ gáier eij þuj drecka,
kgur reyddest oc qüad vysü, Sydast mün sæmd þijn v.
ef lykur skal ec vera aüm̄ ill þræli er ei þrydi,
Sagur i hüoria taüg, nema vakta mat Düyna,
hal. hin̄ grafu süarte græfnu skrudi. Hial vill
þa þrifa t. Süerdsins og vr þ i bürtü, Hial
qüad, Burt er Snarvendell vr slydr harfin̄, v.
mä ec ey vyg vekia velldr þüi Olvg, hefna mün-
da ec hardu, ef hn̄ hiz være, og riada min̄ mæker
i mana blodi. efter þ ge ont mærin̄ ad Ol. og
quad vysu. Var hefur þu Ol. slyk eru vapn v.
fære, bana veille bendle, barst þ vr hellz,
bra ec hilmers Son̄ i hana lyti, fardadi
ýckur fiorsüc, fegre er ec nü hoti. Ol. m. vatt

v. þu Jöfrü, Hañ tok meyüna ꝫ setti i knie Sier litla
v. Sydar ge̊ oñ Jomfruiñ ad Hial. og quad. Reyster
þu Snarwendel mz kosse einn, war þ werd litid wel
fra ec mig kiæme, aür mündi þu af andi ef
otttw so feingi, Jafur Hiñ ogndiarfe ꝫ einka Hepno.
Hial. liet sm Heyrdi ei og þagdi, Ho ge̊ aftur t
Sætis synz, eñ er Kgur sig þtta geck Hn undr Bor=
dinü ꝫ tok Horn eitt ꝫ rendi ä wyni oc ge̊ ad
v. Hial. ꝫ quad vysu. tak Hig wid Horne, er þig Hor=
dur færi, gef nü Ro reydi ꝫ Rædum þa sydañ, þü
Hefur oss Hialpad, en wær ydr biargad, ollüm
vr anandm Irdib wig niotüm. Hial stod þa vþ i
moti Hordi ꝫ mintest Hü vid añañ, wurd þw
fagnadr fundr, vu þa drücktid fagnadw Ol. ꝫ Hin
besta weisla.

Cap. XIII.

þad vd eiñ dag weyslünw ad Kgur sat i Synü
Häsæti ꝫ þr fostbr. næst Hm, en Jomfrünar a
stoli framañ fyri Hm, woru þa aller gladi mz ordm
fögr Olwærd ꝫ gledi gamne ꝫ allkonw skeimtn Hial.
spurdi Hina frydw Jomfrüna ad Heite eda
Hüart Henw federne wæri, Hün quedst Älsol H.

er min̄ fadrlatin̄ er hier styrdi landi en̄ brodr min̄
tok Ryki efter hn̄ sm̄ hördr hefur nefnst, en̄ hn̄
heiter hringur, hilldi sik heiter önur systur mijn,
en̄ land þtta heiter Arabija, kan̄ brodr min ad
seigia ydr slykt fra vorum forlegüm att ꝫ vijo
wegste, skildu þau so talid, Bidr þa hial hor.
ad greina sig giör þ sm̄ h° hafdi hm̄ sagt, hringr
kgur güedst þ giarnan gióra ad min̄ fader hiet
Tholomeüs ꝫ styrdi hier Ryke hn̄ atte drottingu
harla væna, ꝫ wed hen̄i atti kgr oss þriu.
systkin, lydu so langr tymar, þar til ad modr vor
tok sott ꝫ andadest vor hauger orpin̄ yfer hana,
þradi kgur miog efter drottingu syna, kgür
atte sier Radgiafa trüan̄ ꝫ dyggüan̄ hn̄ gèc ein̄
dag fyrir kg ꝫ güedst vilia leita hm̄ ad konfangi
ꝫ þüi Jatar kgur Radgiafin̄ for ꝫ kemr aftur
ad hauste er þa drottning efid i for mz hm̄,
hün h. Löda, er þegar Braüdkaüp giört, leyst
ollum vel a þa konu, ei villdu vær syer hen̄ sita
Braüdkaüpid, gèc veyslan̄ vel fram, leid eigi langt
adür en̄ þm̄ þotti drottning Jll bædi i skap ꝫ

Tholomeus NB

münm og ordum, en giörningm vest, ried ho stiott
fadr mynum bana, þui hene þotte hn gamall, en
ho ung & listug, willde hun sydan mig att hafa,
en ec willdi ei henu ~~litm~~ liotm wilia sampicktast,
lagdi hun sydan a mc ad ec skilldi præll synast
Suartr oc Illudlgur, oc alldre skillda ec mat mga
eiga nema á golfe og alldre vr þum alogum
komast nema nockur kongsson wini þt myn adla=
ta mig ollu Rada & bera mig á bake sig iij daga daudan, nu
hefur þu þtta hütueggia giort, þ ~ eitt lagdi hün a mig
mig til lykta ad ec mætta giora huad sm ec willdi og ad
hafa & alldre skilldi mig afla fatt werda, & alla glute
yfer wina þ sm þ mi wæri lagt a. Aalselu systr mÿa
lagdi ho þ ad hun skilldi werda ad þijngalpe & alldrey
vr syum alogüm komast nema nór kongsson, willdi
kißa hana, þa feck fostra myn heni Snarwendel, tc
hun han ad henda ymest mz müne & hondm en hilldisif
skilldi synast ad ollum Iferlitüm sm troll kona, & wera
nær brodr henu, han atti bygd i einm heller, stor, og
skilldi hn ekert grand mga giora hene, hün atti ei fyr
ad komast vr synm alogm, en han wæri drepin mz
þui sama Suerdi sm hieck yfer Sæng hans, ward þ so

mögt seiger hun bædi fleyra oc vera af hŭi, en efter
þetta for ho i burtu mz mer oc er þe hin sama þyn stiup-
moder, er nu endud myn æfe saga, Hial. þackadi
hun þa goda skemtan, vard þa allt folk gladt. Epter
þetta höf Hial. vp ord syn og bidur Aalsolar sier til
handa, fyste kongur þ miog, Ol. bad og so Hilldisif
oc var þetta af radid, hugdu efter wilia þr Hial og Ol.
heym hallda, feck kongur þm CC skip og liettu ey
fyr en þr komu ad manheimum, en er Hial. leit
stiupu syna fiell ho nidur i elldin, en fadir hans
vard hm allz hugar feigin, sat Hial. þar nockra stund,
hun baud fodur synum til brudkaups sins og þa kon-
gur þ, Vyglldu þr a hundrad skipum til Arabija
en ad þm þar komnum gec Hring i mote þm og leyddi
þa til hallar mz miklum prys og skemtan, gec hn
þa ad eiga Hervoru og voru þe þriu brudkaup setin
med milum man fagnadi, og ad þm endudum voru
aller mz agiætum giofum ut leyder, og for so hu til
synz heymelis, en þr Hring kongur Hial og Ol.
mælltu til vdodugr vinattu mz sier og gefur hu odz
godar giafer og skilia med þ', Vygler Hial þa heym
til manheyma, styrdi hun þui Ryki efter fodur

sin, Olver Vest og ad þm Rýkum sm fade hanz haf-
di ad styra, Hialmter matti hn til allz, og þtte vera
hin ~~elldre Inge, en hin~~ meste afrets madr, hn
atti ij Sonu vid drottingu sini þ. hin elldre Inge, en
hin Hlodver, hadi kongr sijdan miøgar orustur, og haf-
di i Ollum [illegible] Sigr, stod hm eingin á Spardi,
Ol. styrkti hn i ollum man raunum, en Hial.
tok Ingi Son hnz Rykid efter hn, en Hlod-
ver var hernadar madr mikil, hn bar Snarven-
del ettir fodr sin, Olver atti og Son hu her-
raudr þ. hn lagdest i hernad mz Hlodver, ur-
du þr mikler kappar, og er mgt folk komid fra
þm, vrnu þr vndr sig mg þa Rýki og Lijtum.
vir hir Sogu Hial. Ol. Hringz og Hervar.

Finis

Z Ƶ ɔ: og
oᶜ ɔ: or
ᵭ ß ɔ: firi
2 ɔ: úr

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]
de la
[illegible]

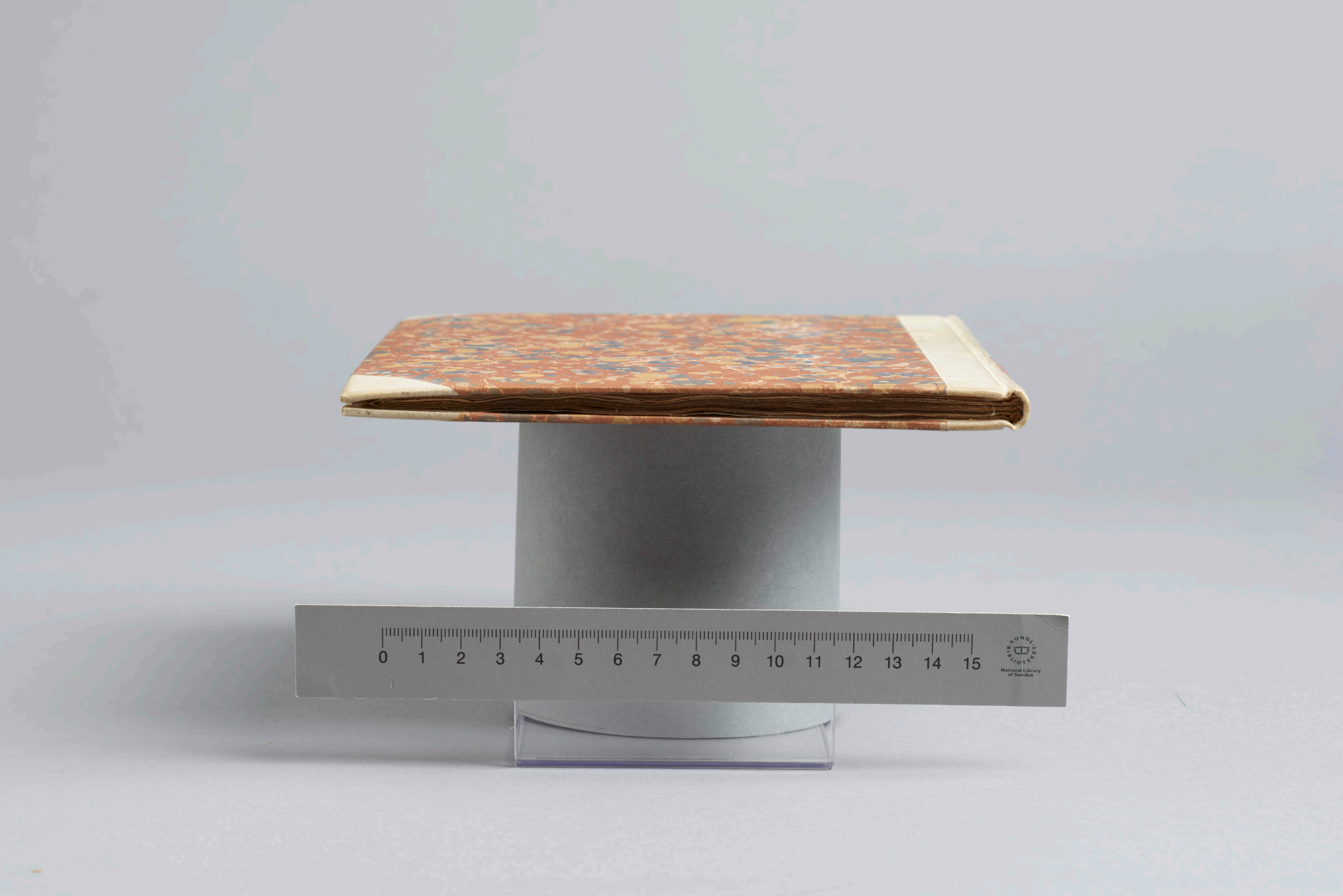
National Library of Sweden

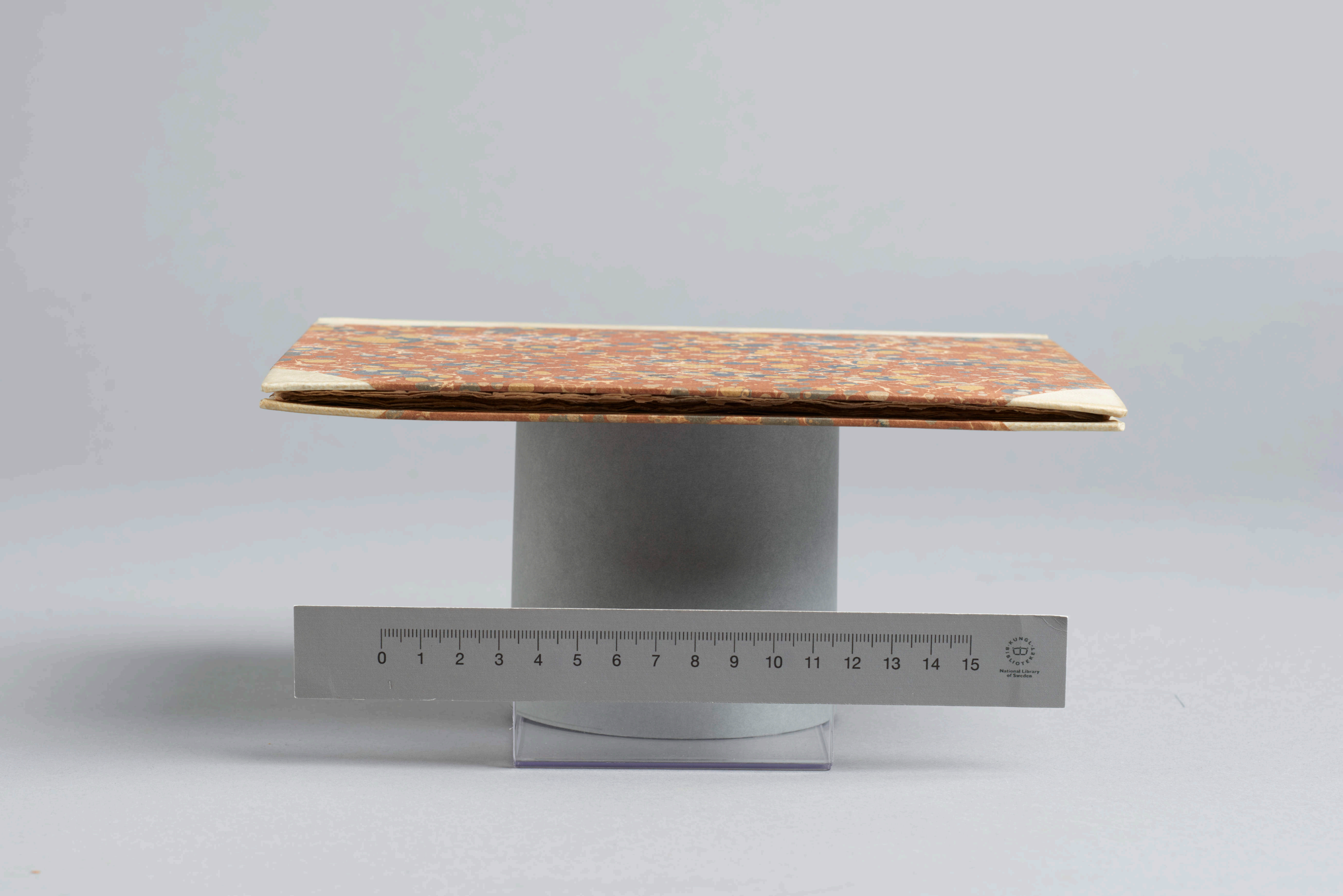
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

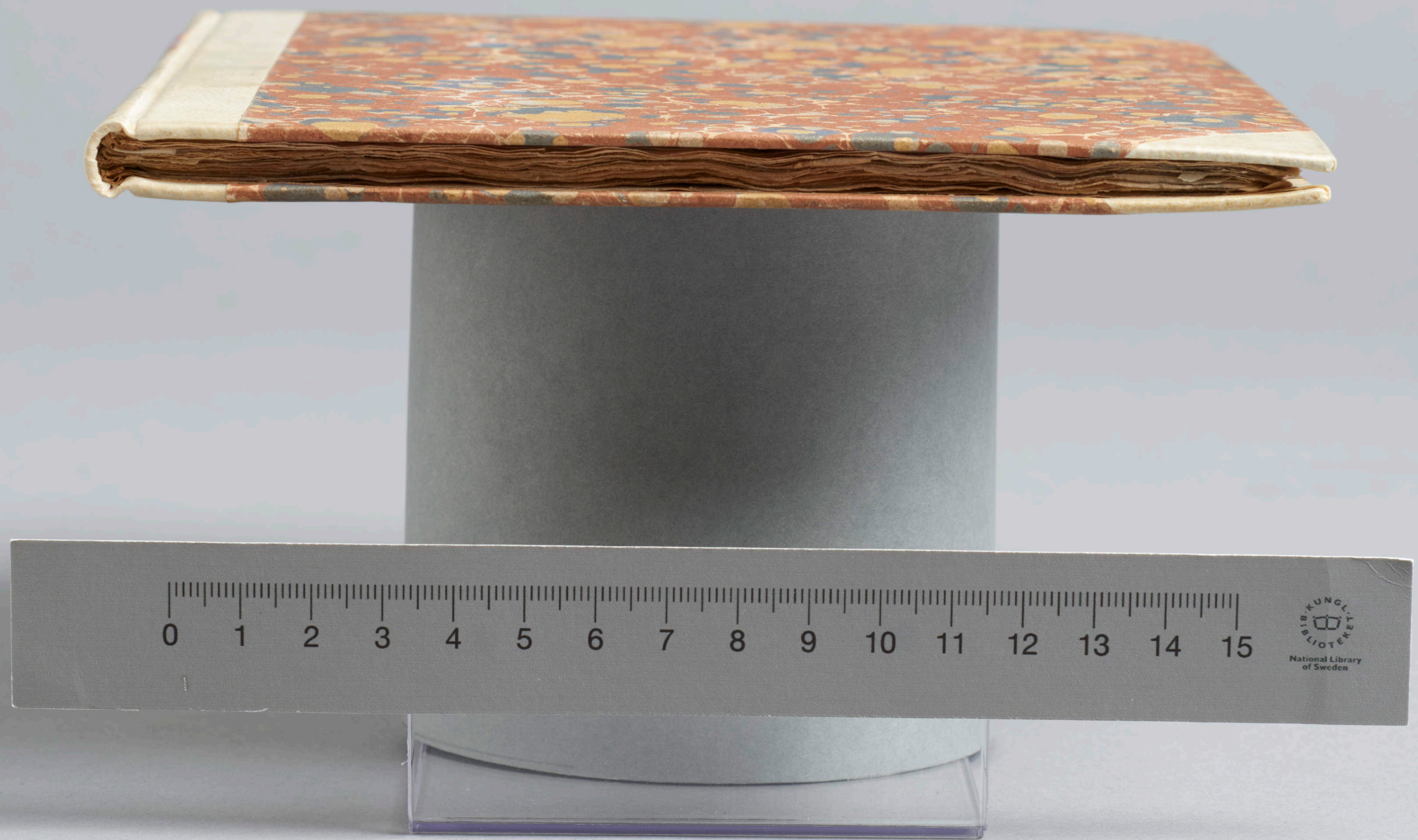
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

COD. ISL.
PAPP. 4:O N:O 20
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

inches

centimeters

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
L*	38.76	65.15	49.61	43.54	55.52	70.42	63.13	40.08	51.75	95.34	92.09	86.92	82.37	72.17	62.32
a*	13.81	19.21	-4.20	-12.89	8.78	-32.39	35.43	10.25	47.36	-0.90	-0.92	-1.12	-1.12	-1.05	-1.10
b*	14.69	17.92	-21.33	22.66	-24.31	-0.48	57.84	-44.77	16.93	1.90	1.46	0.97	0.56	-0.04	-0.01
Density →										0.05	0.09	0.16	0.22	0.36	0.52

	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
L*	49.61	38.89	28.60	17.97	9.50	4.33	30.32	72.50	72.10	29.51	55.60	43.48	82.02	52.85	50.86
a*	-1.29	-0.23	-1.09	0.04	0.45	0.32	22.13	-22.92	19.51	13.42	-38.46	50.74	3.28	49.90	-27.78
b*	-0.10	-0.48	0.07	0.09	0.25	-0.47	-19.02	56.08	67.85	-47.69	32.19	29.13	78.75	-12.86	-27.68
Density	0.75	0.98	1.24	1.64	1.96	2.38									

D50 Illuminant, 2 degree observer

Don Williams

All values are batch averages

M000885